

БЮЛЕТЕНЬ ПРОВоду ОУН

Ч. 16.

1976 р.

На закінчення Року
ген. Романа Шухевича-Чупринки

БЕЗСМЕРТНИЙ КОМАНДИР

Згідно з проголошенням Світового Українського Визвольного Фронту й інших світових українських установ, рік 1975-ий був визнаний РОКОМ ген. РОМАНА ШУХЕВИЧА-ЧУПРИНКИ - для достойного відзначення 25-річчя з дня його вояцької загибелі на полі бою з московськими наїзниками, в Білогорщі біля Львова, дня 5-го березня 1950 року.

Вся українська спільнота в'усьому світі гідно й достойно прославила в тому році Великого Сина України. Український Визвольний Фронт здвигнув йому пам'ятник на своїй оселі біля Буенос Айресу в Аргентині.

[Ген. Романа Шухевича-Чупринку можна з повним правом назвати одним з найсвітліших речників української революційно-визвольної боротьби і державного будівництва України та найбільш яскравою історичною постаттю нашої доби. Це був справді гідний переемник булави своїх великих попередників - сл.п. Головного Отамана Симона ПЕТЛЮРИ та полк. Євгена КОНОВАЛЬЦЯ, один з найближчих співробітників сл.п. Провідника ОУН Степана БАНДЕРИ.]

Є ще серед нас чимало його ровесників, для яких Роман Шухевич був другом із шкільної лавки, з пластових мандрівок, із спортових майданів, з польських в'язниць і концтабору у Березі Картузькій, з праці в УВО й ОУН, з підпілля і з вояцьких рядів, - і всі вони однозгідно визнають, що не з ласки долі, але силою свого кристального характеру, своєї незламної волі, своїх особистих духових і фізичних прикмет, здібностей і вмілостей, посвяти, зусиль, страждань і подвигів, - він двигнувся на найвищі керівні пости, до їх взагалі можна було досягнути серед поневоленої, але нескореної нації, яка в найважчих несприятливих умовах бореться за своє життя і волю.

[Прожив Роман Шухевич всього 43 роки, але яке динамічне, яке героїчне і повне посвяти було це життя! Його життя - це легендарний шлях Героя визвольної справи, Лицаря без страху і закиду, безкомпромісного борця проти всіх окупантів української землі - поляків, чехів, мадярів, німців, москвинів. Почавши від рядового бойовика ОУН /1926/, він в короткому часі, у 1930-их і 40-ових роках, вибивається на найвищі керівні пости в Організації Українських Націоналістів, з вибухом німецько-польовицької війни є одним з творців Акту відновлення української держави у Львові 30 червня 1941 року, а в дальших роках /1943-44/ закріплює у своїх міцних руках всю цивільну та військову владу підпільної України. Як Голова Генерального Секретаріату УГВР, як Ген. Секретар Військових Справ УГВР, як Голова Проводу ОУН і Головний Командир Української Повстанської Армії, він повних 8 років керує дуже вміло й успішно всією визвольно-революційною боротьбою багатотисячної УПА, збройного підпілля ОУН та мільйонових мас українського народу проти двох найбільших у той час

потуг наїзників-окупантів - німецького й московського, за життя і волю українського народу, за українську самостійну соборну державу. Що більше, як далекозорий державний муж і політик, монтує вже від 1943 року фронт поневолених народів Східної Європи і Азії, що згодом проявив себе у широкому світі як Антибольшевицький Блок Народів /АБН/»

Може не всі ми ще повністю усвідомлюємо собі як слід величезну напругу і велич цієї боротьби, цього справді "всенародного повстання" в Україні 1940-их і 50-тих років, але за авторитетним ствердженням знавців цієї справи, та боротьба - "... з погляду масового героїзму і патріотизму, з погляду завзяття і жертвенности всіх її учасників та українських народніх мас, з погляду тих незвичайно важких умов, в яких увесь час проходила праця, - не має собі рівної не тільки в українській, але й у світовій історії. Вона завжди становитиме одну з найславніших, найгероїчніших сторінок історії України". ... Історія цього періоду визвольної боротьби зв'язана нерозривно і навечно з ім'ям сл.п. Романа ШУХЕВИЧА - ТУРА - ЛОЗОВСЬКОГО - ЧУПРИНКИ. У цій боротьбі, ранком 5 березня 1950 року, він загинув смертю героя, поруч своїх вірних друзів-воїнів, серед друзів-революціонерів, серед свого незламного українського народу.»

Є вже чимало спроб дати характеристику постаті Романа Шухевича, але ми зупинимся на цих словах: "Мужність і суворість; одвага і незламність, непоборність і героїзм... ЛЮДИНА і ВОЯК, залізний командир Армії непереможних, твердий і рішучий, але ж лагідний, глибоко релігійний, добрий і завжди погідний, нехважаючи на те, що чашу особистого горя мусів випити до дна. Втрачає все, що мав найдорожчого - брата, дружину, дітей, але ж усміх і очі його залишаються лагідні, добрі й погідні".

І нас огортає почуття погідного душевного успокоєння і гордого підйому та припливу нових сил і нової віри, коли згадуємо життя і чини Романа Шухевича. І нині ми сприймаємо як зовсім зрозумілу річ, що з його смертю боротьба українського народу за волю аж ніяк не припинилася. Це ж його воїни і старшини, хоч перейшли ціле пекло московського полону, допитів та катувань і знущань у тюрмах, в рр. 1953-1959 організували і переводили масові страйки і збройні повстання в концтаборах Сибіру і далекої півночі, що сколихнули всією червоною московською тюрмою народів після смерті Сталіна. - І хоч серце стискається нам з болю при кожній згадці про переважку долю наших Нескорених страдників у московській неволі, ми відчуваємо гордість, завзяття і запал до дальших змагань, коли бачимо серед них також молодого ЮРКА ШУХЕВИЧА, гідного сина свого великого батька, орля з орлиного роду, що став у свою чергу надхненням і взором до наслідування для молодшої української генерації у вільному світі та зразком української людини, для якої "честь і мужність над усе!"

І ми тут на скитанні, як невід'ємна частина українського народу, беремо участь у цій боротьбі всіма доступними для нас способами і засобами, з єдиною метою - якомога більше допомогти Вокуючій Україні та приспішити день її остаточного визволення. Самих святкувань - замало. Ми тут, у вільному світі, маємо всіляко працювати для приспішення дня генеральної розправи свободолюбного людства з останнім і найгрізнішим забором тиранії і насильства над народами і людиною, щоб довести до знищення, раз на завжди, московської тюрми народів і створити та закріпити на її руїнах новий світ вільних державних народів і вільних людей, з незалежною УКРАЇНОЮ "во главі угла"»

Працюймо ж щиро, жертвуймо щедро і будьмо готові до останнього вирішального бою, вірні наказові: "Не складемо зброї і не припинимо нашої боротьби доти, доки Україна не буде визволена!"

ЗАВДАННЯ КАДРІВ ОУН

I. Кадри ОУН на чужині ✓

ОУН взяла на себе обов'язки і завдання революційно-визвольного авангарду української нації, тому має багато різних важливих і складних проблем, що їх треба розв'язувати як теоретично, так і практично. На цих проблемах мусить зосереджуватися увага всього організаційного активу, всіх членів Організації. За здійснювання завдань ОУН відповідає не тільки Провід, а й кожний провідний та рядовий член.

Наша сила - в наших кадрах, і тому необхідні не тільки збереження організаційної сітки на всіх теренах нашої дії, а й відповідне її вдосконалення, постійна її розбудова, що великою мірою залежить від нових ідейних членів, якими мусимо поповнювати наші ряди. Але головна наша увага має бути звернена не на їх кількість, а на якість - на їхні особисті та національні прикмети. Готування нових кадрів, кандидатів у члени, зокрема з-поміж юнацтва, - завдання, яке вимагає не лише відповідних зусиль, а й відповідної контролю. Тому необхідно перевіряти та вдосконалювати систему виховання і підготовки юнацтва ОУН, а одночасно збільшувати і відмолоджувати провідні кадри Організації, проводити юнацтва і молодіжних організацій, вирощувати молоду націоналістичну еліту з її власним проводом, що має стати складовою частиною проводів організаційних клітин різного ступеня.

Наші кадри повинні бути спрямовані насамперед на такі відтинки діяльності Організації, які мають безпосереднє відношення до визвольної боротьби в Україні та є пов'язані з її вимогами і потребами.

II. Внутрішньо-українські завдання

На головні ділянки життя і дії української спільноти у різних країнах нашого поселення - повинна бути спрямована та частина наших досвідчених і кваліфікованих кадрів, що матимуть завдання поглиблювати ідейно-політичний зміст культурних, наукових і подібних організацій чи установ, унапрямувати їхній перспективний розвиток також з погляду потреб української визвольної боротьби на Рідних Землях. Мусимо керуватися важливістю завдань і пам'ятати, що це тільки один із відтинків нашої діяльності, а тому не можемо зосереджувати на ньому всі сили і засоби Організації.

Праця активу на різних ділянках життя української еміграції має конкретно визначену мету: дати українській спільноті на чужині ідейно-політичне спрямування, мобілізувати всі патріотичні її сили для відповідних акцій в обороні прав та волі України і максимально використовувати весь людський потенціал і матеріальні засоби еміграції для потреб української визвольної боротьби на Рідних Землях.

III. Завдання щодо Краю

Провід і відповідна кількість провідного активу мусять у першу чергу зосереджувати свої зусилля на тих завданнях Організації, які мають безпосереднє відношення до визвольної боротьби в Україні, до політичної акції за кордоном та до всебічної плянної і послідовної визвольної дії.

Для здійснення цих завдань необхідне теоретичне опрацювання стратегії української визвольної боротьби і національної революції, змісту української державности та поглиблювання ідейного змісту українського життя в Україні та поза її межами. Всебічне ідейне озброювання української спільноти, а в першу чергу наших кадрів - кожночасна конфронтація ідейно-політичної проблематики за кордоном з актуальним життям і боротьбою в Україні: поглиблювання і перевірювання засад і метод виховання молодого покоління, зокрема юнацтва ОУН, виготовлювання ідейно-політичних та загально-вишкільних матеріалів, пов'язаних із визвольною боротьбою на Рідних Землях. Все це - складові елементи найголовніших завдань.

В інтересі визвольної боротьби українського народу на рідних землях треба постійно поширювати й поглиблювати протиросійський і протикомуністичний фронт у західному світі, мобілізувати прихильників нашої визвольної політики за кордоном, умасовлювати нашу зовнішньо-політичну дію в обороні України, концентрувати сили і засоби на боротьбу з ворогом і в світовому розмірі всебічно розгортати культурно-політичний фронт у постійній конфронтації з таким же фронтом в Україні.

Наші акції в обороні України, українських політв'язнів, борців за її волю і державність, діячів і працівників української культури, - необхідно не тільки систематично продовжувати й розгортати, а й вдосконалювати відповідними методами.

Одночасно треба приготувати Організацію і її кадри до дії в особливих закордонних умовах, що можуть виникнути в наслідок політичної капітуляції західних держав, договорів з Москвою за ціну т.зв. мирного співжиття та економічної, технологічної і політичної співпраці світових надпотуг, а також все більшої активізації у західних країнах лівих підривних терористичних груп, дія яких інспірована Москвою і може бути використана проти нас, щоб зліквідувати український самостійницький рух за кордоном, зокрема ОУН.

IV. Завдання щодо молоді і юнацтва X

Підтверджуючи важливість справ молоді й юнацтва ОУН, з окремою увагою до молоді в Україні, 5-ий Великий Збір закликає увесь членський актив до поживлення організаційної роботи, виховних і вишкільних завдань на відтинку Юнацтва ОУН у вільному світі.

5-ий Великий Збір вважає за необхідне систематично вести освідомлюючу національну політичну працю серед тих груп молодшого покоління, які в чужих шкрялах та університетах підпали під вплив неомарксизму, соціалізму, анархізму, й поширюють різні ворожі або утопійні концепції між українськими людьми, нехтуючи національними аспіраціями нескореної України та її попередніх і сучасних борців-героїв.

V. Зовнішньо-політичні завдання X

Підтверджуючи правильність і актуальність зовнішньо-політичних напрямних і завдань, схвалених 4-им Великим Збором, 5-ий Великий Збір наголосив наступні завдання:

- продовжувати змаг за нашу ідейно-політичну концепцію на міжнародних форумах;
- продовжувати дипломатичні і військово-політичні контакти, як теж контакти з урядами і послами парламентів вільних держав;
- скріплювати акцію серед церковних чужинецьких кіл проти сучасної політики Ватикану і мобілізувати прихильні нам кола для створення Українського Католицького Патріархату;
- широко роз'яснювати згубність для Заходу політики т.зв. відпруження, яка легковажить той факт, що Москва цю політику використовує виключно для поширення своїх впливів у всьому світі;
- впливати на чужі середовища, щоб і вони захищали наші ідеї і мобілізували в їх обороні ширші кола вільних народів для проникання в країни, опановані комуністами;
- скріпити нашу акцію у вільному світі серед інтелектуалістів, профспілок, студентів, молоді, комбатантів, жіночих організацій і ін., творити осередки з-поміж молоді вільних народів для проникання за "залізну заслону";
- скріпити діяльність серед туристичних, мистецьких, наукових груп, висланих з СРСР до західного світу і з західного світу до СРСР;
- в плані продовжування організацій світового протиросійського і протикомуністичного фронту, розбудовувати фронт молоді АБН та осередки співпраці між різними національностями в Советському Союзі;

- вживати відповідних заходів для того, щоб на форумі ОН окремі держави підносили справу російського імперіялізму, поневолення України, русифікації;
- розбудувати фінансову базу і скріплювати видавничу діяльність чужими мовами, призначену для західного світу і країн, поневолених московським імперіялізмом.

VI. Завдання жіночої сітки ОУН за кордоном :

- об'єднати в своїх рядах все ідейне, працьовите, жертвне і віддане українській визвольній справі жіноцтво різного віку, освіти, стану і громадського стажу та створити з них елітарний центр українських націоналісток-революціонерок;
- стати ініціатором, промотором і опірною силою визвольної дії серед українських жіночих організацій у вільному світі, на форумі міжнародних жіночих організацій і середовищ різного напрямку та вести серед них широку інформаційно-пропагандивну працю про долю української жінки в СРСР і боротьбу українського народу, та в обороні їх, а зокрема українських політичних в'язнів, організувати політичні акції;
- зміцнювати і скрісталізовувати серед українського жіноцтва почуття української повновартості й створити атмосферу повороту до української героїні, до українських традицій, до рідної культурної й національної спадщини, плакаючи її у своєму родинному і громадському житті;
- своєю акцією і впливами охопити, виховати і вишколити високоідейних, дисциплінованих жінок для виховної, пропагандивної, політичної, громадської і міжнародної діяльності;
- окрему увагу треба присвятити українській жінці, яка в тяжких умовах, як в Україні, так і на чужині, є головною вихователкою молодого покоління в національному дусі.

Українська жінка завжди виконувала і виконує свою важливу роль в боротьбі з окупантом за волю України.

VII. Дія кадрів ОУН за кордоном.

Організація Українських Націоналістів складається з двох частин: крайової і закордонної. Головним тереном дії ОУН, де йде безпосередня боротьба з окупантом, є Рідні Землі. Закордонні терени, де діють закордонні кадри, мають своє окреме призначення, але пов'язане з революційно-визвольною боротьбою на землях України, з її потребами і вимогами. Таким чином усі кадри ОУН - і ті, що в Краю, і ті, що за кордоном, - становлять одну неподільну цілість революційно-визвольної організації, мають спільну мету і спільні обов'язки.

Головною метою всіх членів ОУН є вибороти волю українському народові, повернути суверенність і самостійність Українській Соборній Державі, в якій єдиним і неподільним господарем і володарем буде український народ. В основу побудови УСРГ кладемо ідеологічно-політичну і соціально-суспільну програму ОУН, якщо народ прийме її за свою. Своєю дією за кордоном ОУН, крім зовнішньо-політичної акції та інших безпосередніх і посередніх завдань намагається зберегти українську еміграцію як окрему національно-політичну спільноту, як запілля і допоміжну силу для революційно-визвольної боротьби українського народу.

Діяльність кадрів ОУН дуже багатогранна, вона охоплює майже всі ділянки українського життя на еміграції, але головну нашу увагу спрямовуємо на:

- зовнішньо-політичну роботу і відповідні визвольні-політичні акції, метою яких є здобути підтримку визвольній боротьбі України та визнання й респектування іншими народами її національно-політичних прав вільної і суверенної державної нації,
- готування кадрів до революційно-визвольної боротьби і державного будівництва,
- збереження української національної спільноти у вільному світі та її працю для України.

Чесне і гідне виконання наших обов'язків за кордоном, а в дальшому - і на Рідних Землях у час революційно-визвольної боротьби і державного будівництва, залежить насамперед від якісних властивостей членських кадрів та їх належного виховання і вишколу-підготовки. Тому завжди кладемо наголос на якість, а не на кількість членства.

Основою і передумовою успіхів у нашій організаційній діяльності є добре зорганізована й розбудована організаційна сітка. Про особливе значення організаційної сітки мусить знати кожний член. Організаційна сітка має свою відповідну структуру, ступеновані організаційні клітини і їх провідників та завершується організаційною референтурою в Головному Проводі. За посередництвом організаційних клітин, силами провідного і рядового організаційного апарату проводимо всю оперативну роботу, керуємо цілістю діяльності організаційної сітки, господаримо членськими кадрами, виховуємо і підготовляємо їх до дальших і ближчих завдань. З допомогою організаційної сітки ведемо зовнішньо-політичну роботу, унапрямуємо цілість українського життя під кутом потреб визвольної боротьби українського народу, поширюємо і закріплюємо наші ідейно-політичні впливи в українській громадськості, щоб таким чином створити з неї один суцільний національно-визвольний фронт. Організаційна сітка, мов кістяк сильного творчого організму, своїми клітинами, своєю мережею пов'язує в одну цілість увесь складний різногранний процес українського життя і надає йому скристалізовану ідейно-політичну форму, спрямовує його на боротьбу за волю і державну незалежність.

Тому що організаційна сітка діє на основі напрямних і доручень, декому здається, що вона є своєрідним апаратом-автоматом. Але такий погляд неправильний. Він витворений не так організаційною структурою і правилами Організації, як поверховним їх розумінням. Організувати організаційну сітку чи її клітини, розбудовувати їх і скріпляти, керувати внутрішньо-організаційною діяльністю, за посередництвом якої діємо і на зовнішньо-політичному та українському суспільно-політичному і громадському відтинках, - це своєрідне, багате методами і тактикою вміння, а не тільки, як дехто думає, згори накинена форма, штивна і незмінна.

Методи, а то й система нашої дії на українському і на зовнішньому відтинках, мусять бути інші, ніж на внутрішньо-організаційному. Від нас великою мірою залежить збільшення нашого потенціалу, концентрування і використання його для потреб української визвольної справи. Вони /методи/ мусять насамперед бути доцільні, сприйнятливі для оточення, в якому діємо, ефективні і перспективні на майбутнє. В дії їх треба перевіряти і коли вони не оправдують себе, треба їх замінити іншими, більш доцільними. Методи є способом до досягнення головної мети, вони можуть бути різні, якщо в принципі не порушують нашої визвольної концепції. Напр. стосовані нами методи, чи навіть ціла система дії в нашому внутрішньо-організаційному житті, не можуть бути живцем стосовані до суспільно-громадського сектора, де маємо діло з різномірними суспільними елементами. Тут треба стосувати і респектувати загальну суспільно-громадську систему дії і через неї впливати на громадське життя. З другого ж боку, якщо б ми застосували суспільно-громадську систему дії до організаційної сітки, як це подекуди й трапляється, то в короткому часі Організація перетворилася би в якийсь клуб, у партійну

групу чи кліку, або у звичайну громадську установу. На кожному відтинку нашої діяльності треба стосувати властиві методи, а для цього, безперечно, організаційні кадри мусять мати відповідне знання і належну підготову.

Нашим завданням є мобілізувати для підтримки української визвольної справи не тільки ті сили, засоби й середники, якими розпоряджаємо самі як Організація, але теж і ті, що є поза Організацією в українській громадськості. Дехто намагається пояснювати наш ідейно-політичний вплив на певні установи, як їх фізичне опанування нашими кадрами. Таке пояснювання фальшиве і здобне. Наш вплив на українську громадськість - це передусім вплив ідейний. Ми даємо почин справам, які мають служити інтересам українського народу, висуваємо ідеї, які активізують українську громадськість на відтинку допомоги - моральної і матеріальної українській визвольній справі, даємо або підтримуємо кожну здорову ініціативу, яка служить загально українським справам, пов'язаним з українською визвольною політикою. Іншими словами: унапрямуємо українське життя в усіх його виявах під кутом потреб української визвольної акції в Краю і на еміграції. До цієї акції намагаємось залучити всіх українських патріотів, незалежно від їх політичних і конфесійних переконань. Наша дія не обмежується тільки власним середовищем, як це роблять партії чи кліки. Вона мусить зростати в широку всеохоплюючу акцію, втягнути в себе весь український закордонний потенціал. Як революційно-визвольна Організація, маємо всі підстави для ідейної мобілізації української еміграції, щоб створити з неї один визвольний фронт.

Кожний член мусить пам'ятати, що все і всюди, за всяких умов і на кожному відтинку праці, домінуюче становище має наша головна мета, якій служить ціла Організація. В міру потреби приділяємо певним секторам більшу чи меншу увагу. Напр., в один час зосереджено всі наші сили на відтинку зовнішньополітичному, якщо цього вимагали особливі міжнародні обставини чи потреба зміцнення певної нашої зовнішньополітичної акції. Іншим разом скеровуємо нашу увагу на суспільно-громадський сектор, якщо треба його зміцнити, за його посередництвом поширити свій ідейний вплив на українські громадські кола або закріпити своє зовнішнє становище в очах господарів, на терені яких діємо. Ще іншим разом можемо сконцентрувати нашу діяльність на відтинку виховання молоді, якщо хочемо охопити її своїм ідейним впливом, а найкращими з-поміж неї доповнювати організаційні кадри. Так само трактуємо і всі інші відтинки нашої діяльності, керуючись доцільністю і вимогами часу, як цього вимагає українська визвольна справа. Жадна ділянка нашої праці не є для нас самоціллю і в центрі нашої уваги ставимо нашу головну мету. Організаційна сітка і її кадри є основою нашої сили, від її якості й спроможности залежать наші успіхи у боротьбі за УССД.

Праця в сітці Організації, в українській суспільності та на зовнішньополітичному відтинку вимагає належної підготовки, відповідальности, такту і знання, великої жертвовности, ідейности і глибокого психологічного підходу. Без цього кожний можливий ефект буде радше подиктований хвилими збігом обставин, а не довготривалими, закріпленими наслідками. Самі ідейно-політичні й суспільно-програмові постанови Організації не здобудуть нам визнання чи симпатій українського народу, в нашому випадку - української еміграційної спільноти, якщо кадри ОУН, як виконавці цих постанов і носії ідей ОУН, не будуть дотримуватися їх змісту й духу. Навіть найкращі ідеї втрачають свою вартість, якщо їх визнавці не стоять на висоті своїх завдань і своєю діяльністю чи поведінкою їх дискредитують. Тому члени ОУН мусять бути відповідно виховані, вишколені і приготовані до дії на кожному відтинку українського життя та українського національно-визвольного фронту. Організація - це кузня, де готуються кадри й куються революційні характери. Стати націоналістом революціонером - значить перейти глибокий внутрішній процес самоствердження скріпленого власними чинами та глибокою вірою в національно-визвольні ідеї українського народу. Політичне виховання націоналіста дає йому усвідомлення

філософії націоналізму як суспільно-політичного явища. Його осягають ті члени Організації, яких свідомість обов'язків і характерність є на відповідному рівні.

Як невід'ємна частина революційно-визвольної Організації, діючої в Україні та на інших теренах СРСР, закордонні кадри ОУН структурою і якістю мусять бути на висоті революційної, політично-визвольної організації, що нею є ОУН як цілість. Виховання повновартісного націоналіста-революціонера в еміграційних умовах вимагає особливих зусиль від кожного члена - менше чи більше інтелектуально розвиненого. При цьому кожен мусить пам'ятати, що виховання члена ОУН триває безперервно, за всяких обставин, навіть і наших еміграційних, аж до смерті, бо націоналіст, який перестає себе політично виховувати, відривається від життя рідного народу і обмежується тільки особистим чи хуторянським способом думання, перестає бути націоналістом.

Завдання, які поставила перед собою ОУН, вимагають високоякісних, ідейних, жертвних, активних, дисциплінованих членів-націоналістів.

X На книжці виставки Стратегія --- 42

УКРАЇНЬСКА РЕВОЛЮЦІЙНО-ВИЗВОЛЬНА СТРАТЕГІЯ

1. Прагнення поневоленої нації усунути накинену їй ворожу систему, щоб мати можливість розвинути всі свої духові й матеріальні потенції, - це головна динамічна сила у визвольній боротьбі. Мобілізація і організування вже відчутного, але ще розпорошеного, протимперіального і протикомуністичного потенціалу народних мас, який проявляється також у стихійних вибухах, та створення з нього дійової цілеспрямованої революційної сили - важлива передумова успіху. Основним рушієм української національно-визвольної протибольшевицької революції є український націоналізм, а плановість і організованість у національно-визвольній революції народних мас забезпечує революційна організація.
2. Генеральний план стратегії української національно-визвольної революції ґрунтується на всебічному протиставленні українського способу життя і правопорядку російському, що силою мілітарної окупації був накинений українському народові.
У протилежність до вrostання у чужий, ворожий для української нації державний організм, наступальне протиставлення існуючому скупантському ладові свого власного, українського ладу в усіх ділянках життя - в духовій творчості, в релігійній, політичній, економічній та суспільній царинах - становить основний елемент української визвольної-революційної стратегії.
3. Шлях до визволення українського народу веде через протибольшевицьку революцію. Суть революції в докорінній зміні всіх ділянок життя народу. Нові ідеї, нові сили і нові потенції стимулюють боротьбу проти існуючого ладу, щоб усунути чужу владу, перебрати керму життям та надати йому новий напрям і зміст. Істотним елементом революції є цілий процес боротьби, а не тільки революційний зрив.
4. Визвольна боротьба українського народу ведеться проти російського імперіалізму, що в сучасну пору діє під маскою комунізму, за український зміст буття нації, який корениться в нашій історії, виповненій змаганнями за свободу української людини, за державну самостійність і самобутність української нації. Це боротьба за притаманний українській духовості лад, проти російської системи життя.

/З матеріалів У-го ВЗ ОУН :- 55 точок/.

СПРАВИ З СЕКТОРА ВНУТРІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ

У Н Р а д а

УНРада була покликана до життя в перших післявоєнних роках, як спроба об'єднати всі українські політичні сили до спільної дії за привернення п українського народу на волю і незалежність.

За тодішнім статутом УНРади, всі організації та партії, що входили УНРади, - великі, малі й дуже маленькі, - мали однакове число представників в УНРаді і цього паритету ніхто й ніщо не могло змінити, навіть демократичні вибори, яких - зрештою - й не передбачувало.

Такий стан, очевидно, не давав змоги великим організаціям розвивати більшу діяльність на форумі УНРади, бо малі й дуже маленькі партнери були постійно в страху за свої місця і робили все, включно з блокуванням про великих, щоб задержати свою рівноправність. На терені УНРади витворилася тоді така ситуація, що ті великі партнери, які мали людей і матеріальні засоби до праці, були недопущані до будьякої дії тими партнерами, що не розпоряджалися, з приводу своєї малочисельности чи безчисельности, ані людьми ані фінансами.

Невластиве ставлення та трактування УНРадою української визвольної боротьби та тих сил, що цю боротьбу провадили, як теж розбіжність між правами й обов'язками на терені УНРади, були причиною неспроможности УНРади успішно діяти й остаточно довели до виступлення ОУНР з УНРади.

У нормальних умовах політичного життя, та партія чи організація перебирає керму політичного життя народу, яка має найбільшу піддержку громадянства, виявлену у формі демократичного голосування у загальних виборах.

Специфічні умови нашого політичного життя у діаспорі і більша ніж киньбудь дотепер потреба, щоб український політичний світ виступав з'єднано в обороні поневоленої України, вимагають не тільки самого об'єднання, як координації всіх самостійницьких політичних сил на еміграції, але передовсім такого об'єднання, в якому могли б прийти до голосу ті політичні сили, які спираються на своє численне членство й симпатії широкої української громади і саме тому репрезентують більшість народу. Об'єднання на базі можливості мати більшість на терені УНРади буде не тільки виявом демократичного правопорядку в нашому політичному житті, але воно теж спричиниться до посилення УНРади новими людськими силами й фінансовими засобами.

ОУНР та Державний Центр УНР ведуть від якогось часу переговори, що мають як своє кінцеве завдання об'єднати всі самостійницькі політичні сили на еміграції до спільної дії для визволення України. У жовтні 1973 року видали обі сторони Спільне Становище, а після того було покликано постійну Консультативну Комісію, зложену з представників ОУНР та ВО УНРади, що поставила собі за завдання:

- а/ вдержувати зв'язок між обома договірними сторонами й координувати спільні політичні виступи, комунікати, декларації, тощо,
- б/ переговорювати про можливості повернення ОУНР до ДЦ УНР.

Праця К. Комісії триває і її успішне завершення залежатиме від того, чи УНРада надалі існуватиме за старою незмінною структурою і політичною програмою та залишиться безплідним полем бою блоків, фракцій і прочих, або - чи вона зробить потрібні висновки за пройдені роки і піде на перебудову й реорганізацію своєї внутрішньої структури і стане, так устроєво, а теж ідейно-політично, твердою базою для спільної дії всіх українських самостійницьких сил поза Україною і виразником та безкомпромісовим захисником волі українського народу до державної незалежности.

Поворот ОУНР до УНРади без осговних змін у її структурі не приніс би користи ані ОУНР ані УНРаді і був би тільки повторенням помилок минулого.

Поворот ОУНР до УНРади залежить, очевидно, не тільки від УНРади, але теж і від ОУНР, від її погляду на Державний Центр УНР як носія історичної традиції і бази для політичного об'єднання.

За з'єднанням українських самостійницьких політичних сил промовляє те, що за кордоном України існує багато організацій чи партій, які в основі стоять на становищі незалежності й суверенності українського народу. Це є суттєва передумова до об'єднання, і вона існує. Те, що українські самостійницькі організації чи партії хочуть іти до незалежності й суверенності різними шляхами і змагатися за таку чи іншу форму влади у вільній Україні, або й не фаворизують жодної форми, не є перешкодою до об'єднання українських політичних сил у діяспорі. За таким об'єднанням, як відомо, не від сьогодні стоїть український загаль, що - можливо перебільшено - покладає на об'єднання українських політичних сил у діяспорі багато надій. За об'єднанням є теж, очевидно, закони соціології, що бачать силу в організації і більшу силу в більшій організації.

За з'єднанням українського політичного світу промовляє і те, що один політичний центр міг би виклімнувати непотрібні внутрішні фронти в загальноукраїнських справах, багато непотрібних і кошовних повторювань чи паралель, які звичайно поза початкові кроки не виходять, а вносять замішання напр. у несенні наших інформацій для не-українського світа.

За приступленням ОУНР до УНРади промовляє врешті й те, що носії української політичної думки й організованого життя в діяспорі не прибувають, але убувають. Доплив молодого, тут народженого, покоління мінімальний і на його несподіване збільшення немає багато надії. Можливість зникнення деяких політичних течій в УНРаді з причини відумирання їх членства загрожує і самому ДЦ УНР. Очевидно, що самими переговорами з УНРадою, без нашої присутності внутрі, не зрятуємо УНР перед можливостями, що його можуть перебрати советофіли. Ясно, що так зникнення УНР з приводу старости та відмертя його носіїв, як і перебрання ДЦ УНР советофілами, буде шкодою для української національної справи.

З важливих справ, які повинні бути узгіднені й прийняті обома договірними сторонами, слід згадати такі:

- 1/ доповнення і ратифікування партнерами Основного закону ДЦ УНР,
- 2/ прийняття контрагентами принципів української зовнішньої та внутрішньої політики,
- 3/ устійнення обома договірними сторонами та схвалення УНРадою виборчої ординації і техніки виборів.

Основною виборчої ординації повинен бути проєкт слп. С. Бандери, модифікований до потреб сучасної ситуації, з узглядненням розпорошення українського елементу по всьому світі, центрів нашого скупчення, людського й фінансового потенціалів, потреби й можливості контролі виборів, тощо.

Треба собі заздалегідь сказати, що таких виборів, які знають західні демократії, нам перевести є прямо неможливо. Нам було б потрібно реєструвати виборців перед виборами, в часі виборів мати виборчі комісії, зложені з відпоручників кожного кандидата, що провірювали б голосуючих на основі передвиборчих реєстрів і числили б волиси після виборів. Така виборча процедура вимагає багато людей, надрядної інстанції, яка рішала б спори й надужиття, і великих фінансів. Така виборча процедура ще й тому неможлива, бо в наших умовах важко було б знайти ключ, щоб вирішити питання, хто є управнений до голосування. Критерієм управління для голосування у нас не може бути так, як у державах, певний вік і горжанство, але хиба і тільки

добровільне рішення української людини цікавитися українським політичним життям у діаспорі, підкріплене його готовістю на фінансову жертву впарі з відданим голосом. Відомо, що кожний член якоїнебудь політичної чи громадської організації є тільки тоді дійсним членом, коли він платить вкладку. Виборець у державних виборах має право голосу тому, бо він несе або буде нести податкові та інші тягарі, що їх накладає держава. Нехай, отже, кожний виборець у виборах до УНРади буде за єдністю і за такою чи іншою ролюю своєї партії чи організації в УНРаді, не тільки в дискусії, але ділом, у формі означеної виплати на ДЦ УНР у періоді виборів представників до УНРади. Така форма виборів не тільки зв'яже українську політичну людину з дією УНРади, дасть і УНРаді реальну фінансову базу й рішальний голос тим, які мають найбільше жертвних членів і симпатиків у народі. Така виборча ординація могла б теж поширити число українських політичних людей на еміграції, бо кожна партія чи організація, яка мала б амбіцію мати більший вплив чи вести провід на форумі УНРади, робила б все можливе, щоб поширити круг своїх прихильників. Це вийшло б на користь даній партії чи організації, скарбові ДЦ УНР і зростові числа української політичної еміграції.

Отже виборцями депутатів до УНРади були б ті, які разом з голосом за тим чи іншим кандидатом, тобто його партією чи організацією, дають свій точно визначений грошовий вклад до скарбу ДЦ УНР. Такий спосіб голосування показав би, хто та яку піддержку має серед українських політичних людей. Організація, чи партія, яка одержала б більше ніж 50 % всіх відданих голосів, мала би право й обов'язок творити уряд і проводити УНРадою. Виборча техніка, як виборчі картки, комісії, спосіб голосування, тощо, мусіла б бути заздалегідь випрацьована й усталена.

Іншою важливою справою, яку треба узгіднити, є прийняття принципу, що права мусять іти впарі з обов'язками. Кожна організація чи партія мала б в УНРаді стільки представників, скільки вона внесла б фінансового вкладу до каси УНРади. Фракції, що були б неспроможні до жодних фін. внесків, могли б бути членами УНРади без права голосу. Це, очевидно, відносилось би до давних членів. Більші фракції мали б більше голосів за те, що вони понесли б більше тягарів. Більші фракції могли б творити уряд за ротаційною системою, або за системою договорення, яке забезпечувало б за даною більшою фракцією відповідний пост в уряді чи в УНРаді.

Каденція УНРади не повинна тривати довше ніж три роки.

Постанову про пов'язання між кількістю депутатів якоїсь фракції з її фінансовими внесками схвалила б УНРада, і тоді кожна фракція мусіла б заважитися за тим, яку кількість своїх депутатів до УНРади вона висилатиме. Можливо, що якась фракція перший раз подасть завелике число, але час покаже, чи вона зможе таке число депутатів вдержати в УНРаді. Без членства жона фракція не зможе на довшу мету підпирати своїх депутатів фінансами, бо якщо їх не дадуть її члени, то хто дасть?

Користі з об'єднання українських самостійницьких політичних сил у діспорі могли б бути такі:

- а/ ефективні користі були б правдоподібно малі. Наші можливості на міжнародньому форумі правдоподібно не збільшились би і не змінились би на кращі тільки тому, що ми політично об'єдналися;
- б/ потенційні користі були б значні, зокрема на ближче і даліше майбутнє;
- в/ психологічний ефект, так на еміграції, як і в Краю, був би великий;
- г/ користі з використання людського й економічного потенціалу були б значні й немаловажні, при виєлімінуванні подібних рівнобіжних дій тощо.

Друкуємо тут: 1./ Принципи української зовнішньої і внутрішньої політ
2./ Про Український Державний Центр /до джерел української державности/ - опрацювання ОУНр для УНРади, у зв'язку з переговорами.

С К В У

СКВУ був покликаний до життя на першому з'їзді у 1967 році в Нью Йорку, зі завданням репрезентувати та координувати українське громадське життя у діаспорі для його справнішого й повнішого розвитку.

За час свого дотеперішнього існування СКВУ мав труднощі віднайти свої дійсні завдання, для яких він був створений, і часто намагався займатися справами, які - за його ж таки статутом - до його компетенцій не належали. Згідно зі своїм статутом, СКВУ є координаційним центром усіх крайових централей, як КУК, УККА, СУБ, СУОА, УЦР, крайових організацій, міжкrajових надбудов та тих інших громадських організацій, що існують на теренах, де немає центрального завершення.

Завдання всіх згаданих централей та установ є великі і для нашого життя і розвитку поза межами України, серед не-українського моря людей та ідей, незвичайно важливі та потрібні. До важливіших завдань СКВУ можна б зарахувати такі, як: допомога при творенні українського організованого громадського життя там, де його ще досі немає, допомога українським громадським організаціям у тих країнах нашого поселення, де воно нечисленне і такої допомоги потребує, координація виховної системи української молоді, розпрацювання плану, як дістатися і працювати серед молоді ще неохопленої молодіжними організаціями, справи рідного шкільництва на всіх його ступнях - від садків до університетських катедр, справи однородних і краших шкільних підручників, справи української культури, науки, бібліотек, катедр, справа допомоги українським поселенцям у південній Америці стипендіями для вирощення власної інтелігенції і скріплення своєї питомої ваги на теренах їхнього поселення, заходи для можливого переселення тих, що цього бажали б, оборона та допомога українським політв'язням, оборона українських Церков перед наступом антиукраїнських сил, і т.п.

Очевидно, що всіма тут згаданими справами турбуються крайові центральні та їхні складові організації. Все ж таки за СКВУ залишається його статутний обов'язок слідкувати за всіма виявами українського громадського життя на всіх теренах нашого поселення зі свого становища світової громадської надбудови, координувати, унапрямувати й підтримувати всі різноманітні зусилля українських громадських установ для досягнення їхніх цілей і завдань.

На жаль, деякі потягнення СКВУ не відповідають ані його завданням ані громадським потребам. До таких належать: видавничі справи СКВУ, його намагання стати посередником у політичному українському світі та його починання на міжнародньому форумі ООН.

При існуванні численної мережі української преси на майже всіх континентах нашого поселення, видавання журналу СКВУ "Вісник СКВУ" є кошовне й ледве чи оправдане. Гроші, що їх видає СКВУ на згадану публікацію, можна б було краще вжити на кварталні чи піврічні видання, присвячені нашому поселенню та його проблемам, справам шкільництва, політ-в'язнів та іншим подібним справам. Такі публікації, фірмовані СКВУ, могли б мати своє значення і вагу.

В минулому вже були спроби деяких членів СКВУ втрутатися в справи українського політичного світу. Та справи українського політичного світу можуть і повинні бути полагоджувані самими заінтересованими. СКВУ, як надбудова українських громадських централей та організацій, повинна бути громадською надбудовою і залишити політичні проблеми українським політичним організаціям і партіям.

Офіційно бюро СКВУ при ООН вже існує. Складність його існування, без існування бюро, що репрезентувало б український політичний світ, є очевидна. Складність його існування є в тому, що коли воно буде у своїй дії

обмежуватися до оборони людських прав в Україні, то це може створювати враження, що українці борються тільки за людські права і що в Україні немає політичних проблем, а це аж ніяк не відповідає правді. Коли ж бюро буде займатися на терені ООН політичною роботою, воно переступатиме свої компетенції і втратить всі можливості репрезентувати назовні український громадський сектор у діаспорі.

Наше становище до СКВУ позитивне. СКВУ, як українська громадська надбуда у діаспорі, має нашу співпрацю і підтримку в його властивій діяльності.

У К Ц

Українська Католицька Церква /УКЦ/, невід'ємна частина Вселенської Церкви, стоїть під сучасну пору в затяжному змагу за свою помісність /самоуправу/ та своє патріярше завершення.

Помісність УКЦ була запевнена договором між українськими владиками і Ватиканом у Бересті Литовському в 1596 році. Згаданий договір, знаний в історії під назвою Берестейська Унія, не був із-за різних причин, головно ворожих УКЦеркві впливів і затій, ніколи Ватиканом здійснений. За наших часів, Другий Вселенський Ватиканський Собор у декреті про Східні Церкви підтвердив право Східних Церков у тому теж і УКЦ, на помісність і патріярше завершення.

За помісністю і патріяршим завершенням УКЦеркви заявили неоднократно теж і вірні УКЦеркви. В численних зібраннях, виступах, письмах, резолюціях і т.п., вони домагалися і не перестають домагатися здійснення помісності УКЦеркви і визнання патріярхом УКЦ Ісповідника віри, довголітнього в'язня московських тюрем і концтаборів, Його Блаженства, Блаженнішого Кир Йосифа Сліпого.

Однак, незважаючи на згадані вище історично-правні акти та бажання і домагання українців-католиків, Ватикан все ще отягається з визнанням за УКЦерквою належних їй прав. В листі до Блаженнішого Йосифа з 24 травня 19 року, папа ще раз підтвердив відмовне становище Ватикану до помісності й патріяршого завершення УКЦеркви. Листа було написано у зв'язку з появою біля підпису Блаженнішого Йосифа титулу "патріярх" на одному з послань Українського Католицького Єпископату до вірних УКЦеркви. В листі папа покликається на історичні, правні, душпастирські та інші причини, які - мовляв - стоять на перешкоді негайному проголошенню патріярхату УКЦеркви. В дійсності ж, єдиною і головною причиною, яка стоїть на перешкоді визнанню Ватиканом за УКЦерквою належних їй прав, є московська політика в світі, що не поминула й Ватикану.

Москва не задовольнилася насильною ліквідацією УКЦеркви в Західній Україні 1946 року та "уневажненням" Берестейської Унії в 1973 році, коли то патріярх Російської Православної Церкви Пімен таке безправне уневажнен Берестейської Унії проголосив. Присутні папські делегати навіть не заперечували проти цього чергового насильства над УКЦерквою.

Москва намагається впливати на долю УКЦеркви поза межами України. Лякаючися сильної УКЦеркви, що без сумніву мала б позитивний вплив на духовне життя українців-католиків і не-католиків у діаспорі і в Україні, Москва робить все можливе, від обіцянок полегші для римокатоликів у сателітних країнах до політичного шантажу Ватикану включно, щоб не допустити до помісності і патріяршого завершення УКЦеркви.

Наступові Москви на УКЦеркву у діаспорі повинні протиставитися всі українці, не тільки католики, бо це наступ ворога на ще один відтинок української самобутності. У вияві нашої волі за помісність і патріярше завершення УКЦеркви не повинно бути проривів ані серед вірних ані серед ду-

ховного проводу УКЦеркви. Владики, духовенство та вірні УКЦеркви повинні одностайно стати на оборону прав УКЦеркви на її помісність та патріярше завершення, бо тільки помісна патріярша УКЦерква зможе встоятися і сповнити своє завдання духового збереження української спільноти у діаспорі та відіграти свою важливу роль для України.

В змагу УКЦеркви за своє збереження не можуть стояти осторонь теж і організації УВФронт. Всі клітини СУВФ дають свою активну піддержку УКЦеркві в її змаганнях за помісність і патріярхальне завершення і в дальшій нашій акції подбають про те, щоб у численних письмах і телеграмах до папських нунцій у своїх країнах поселення, до Східної Конгрегації та до папи Павла VI, ще раз масово довести до відома Ватикану волю українців-католиків мати свою помісну УКЦеркву, завершену патріярхатом та очолену Його Блаженством Блаженнішим Йосифом.

Члени й клітини СУВФ робитимуть натиск на своїх владик і священиків, де цього потрібно, щоб всі одностайно стали на оборону УКЦеркви, щоб ніхто не ділив УКЦеркви українськими руками, щоб всі ми були одне, щоб ніхто чужий не мішався у наші українські справи, будь вони церковні, чи інші.

Всі наші акції мусять бути гідні і пристойні, і формою і змістом, так як гідною і достойною є справа, за яку ми змагаємося. Подібно як у минулому, ми відмежовуємося і поборюємо всі непристойні виступи людей чи груп, що часто своїми писаннями б'ють своїх, замість бити дійсних неприятелів УКЦеркви.

Клітини СУВФ подбають про те, щоби рух за помісність та патріярше завершення УКЦеркви був масовий, щоб у ньому взяли активну участь всі організації УВФ, їхні прихильники й симпатички та всі українці по всіх країнах нашого поселення, на організованій громадській базі.

Відписи листів і телеграм чи звіти з розмов наших делегацій з відносними церковними чинниками належить пересилати до канцелярії СУВФ та до української преси для відмічення чи публікації.

Президія Світового Українського Визвольного Фронту інформує про ці й інші важливі для нас справи - у своїх обіжниках, висиланих до центральних і крайових управ всіх ОУВФ у всьому світі. ОУВФ переводять у життя справи поставлені в цих обіжниках та всі інші справи, які ми реалізуємо на внутрішньо-українському й інших відтинках нашої дії. Про це повинні теж дбати проводи всієї нашої організаційної сітки, всі організаційні клітини і всі члени на місцях.

В. М. Беркут
керівник Сектора Внутрішньої Політики

... "5. ОУН змагає за патріярше завершення обидвох наших Церков. В тому пляні вважаємо позитивним об'єднання Ієрархії УАПЦ у спільному Соборі Єпископів 18.10.1971 р. і постанови Архiepіскопського Синоду з 4.10.1969 р. в Римі про помісність УКЦ та патріярші права Верховного Архiepіскопа, а також акцію духовенства і мирян за створення й здійснення помісности УКЦ і Українського Католицького Патріярхату.

Змаг за Український Католицький Патріярхат і за єдність в одній УАПЦ усіх митрополій нашої Православної Церкви - невідкладне головне завдання".

/З Постанов У-го ВЗ ОУН,
Внутрішня Політика,
III. Постанови в церковних справах/

Б. Підмогильний

ПРО УКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ЦЕНТР

/До джерел української державности/

Тисяча років самовизначення

Кожна фізично поневолена окупантами, але духово й ідейно державна, нація спирає формування свого державного центру, як символу духової й ідейної суверенности, на тих силах і елементах, які є носіями і речниками актуальної визвольної боротьби, її організаторами і авангардним чинником та мають за собою більшість широких національно-свідомих кіл, а водночас навіязує до традиційних історичних коренів державности нації своєї давнини, яка втратила свою національно-державну незалежність.

Ця обставина, що дана нація на даному етапі історії не має атрибутів суверенности, не означає, що відновлення цієї суверенности має зводитися до нав'язування до останнього акту відновлення її державности. Також було помилковим твердити, що необхідно нав'язувати до останньої чи передостанньої форми державности, республіки чи монархії, бо суть не у формі державности, але в самій державності, у суверенітеті нації.

Українська нація самовизначилася тому більше тисяча років у своїй суверенній, від нікого незалежній великодержаві - Київській Русі княжої, чи краще королівської епохи. Генеза нашої державности усіх періодів нашої історії, по нинішній день, - сягає Київської Русі-України. Усі періоди української державности після Київської Русі-України не були відокремленим явищем, не пов'язаним з нашою княжою-королівською добою. Українська Козацька Держава була тільки відновленням нашої державности, а не її створенням. Тому й усе Акти державного самостановлення були не проголошуванням української державности, а проголошуванням відновлення української державности. Запорозька Січ, як останнє забороло української державности козацької доби, як мілітарна християнська республіка, як єдиний свого роду орден Мальтійського ордена у православному світі взагалі, - це була українська держава, може унікального типу в історії розвитку державних формацій світу. Козацька доба це чергування республіканських і монархічних тенденцій з намаганням найвизначніших її речників - Хмельницького чи Мазепи - оформити українську державу у своєрідний тип монархії - Гетьманщини. Запорозька Січ, віддзеркалюючи республіканські тенденції, проте ж стояла за сильну виконавчу владу, яка у всіх воєнних походів була майже абсолютною. Ці дві тенденції пронизують нашу історію. У 1918 р. уявилися також ці дві тенденції. Проте ж було помилковим зводити ці тенденції до змагу народовласти з абсолютизмом монархії. Уже за часів Святослава Хороброго у вирішних державних справах визначний голос мали передові люди держави, а не тільки монарх, який спільно з ними враховував прилюдну думку й волю громадян України-Русі, якщо йшлося про важливі проблеми держави чи українського суспільства. "Руська Правда", оформлена в часі Ярослава Мудрого, як витвір століть звичаєвого права українського народу, віддзеркалює, можливо - унікально, передовість українського законодавства в часі "темного" середньовіччя Окциденту, - передовість з погляду людини і родини як складових нації. Отже монархія і народовластя - це не були протиставні поняття того часу в Україні.

Характерно, що Звернення Президії Української Головної Визвольної Ради Секретаріату Військових Справ УГВР і Головного Командування Української Повстанської Армії /УПА/ "До всіх українських вояків, що перебувають поза межами Батьківщини", кінчається так: "З'єднані одною вірою в боротьбі, під єдиним керівним революційним проводом, здобудемо волю Українському Народу, відбудуємо Українську Самостійну Соборну Державу та здійснимо заповітний образ княжих часів, маршуючи як нові князі дружинники, щоб "шоломами

своїми зачерпнути води із далекого Дону. Постій, у липні 1945 р."

Молода генерація піднімає славне минуле

Сучасний молодий кадр в Україні дуже сильно наголошує козацьку героїку, козацький традиціоналізм, і не обезцінюючи княжого періоду, єднає в одне державницькі традиції цих двох світлих епох нашої історії, нашої державности. Передхристиянська і християнська епохи в ідейно-культурній площині творять одну. Молоді кадри свідомо відкидають чужі зразки, накинени Україні в різних відношеннях, як "прогресивні", чи "потрібні" Україні, яка - мовляв - не має провідної верстви з інвенцією, з оригінальною думкою і уявленням життя й ладу в Україні на український зразок, без чужих імітацій. Один з расових речників власнопідметної української творчості державницького змісту виразно заявляє, що це нонсенс навчати Україну народовластя, коли в неї воно було ще в той час, коли поза нею панував варварський абсолютизм. В оточенні лютих і темних режимів - самодержавного султанського чи пихатого пансько-шляхетського - жила "християнська козацька республіка". Жила без царів і королів, з виборним гетьманом і кошовим, і гідно борлася за славу і волю з наймогутнішими державами свого часу.

Ідеалізація минулого - це те велике у нових кадрів української України. Вони заглиблюються, як наші предки це робили, також Тарас Шевченко, у літописи - Київський, Галицько-Волинський і ін. А в добу Руїни наші прадіди здобулися на літописи Величка, Самовидця, Грабянки, потім - Історію Русів, на історичні думи й пісні, і отже - не могла затертися й загинути для нащадків наша велика національна драма. Ідея Української держави живе віковечно. Геній Шевченка мужньо захищає Мазепу, і вже ніхто, крім зрусіфікованих попів, не осмілювався проклинати Мазепу за те, що він волів мати союзником дельного європейця і лицаря Карла XII, ніж ближчого варвара Петра I.

Молоді кадри і національно-свідомі широкі кола українського суспільства, очевидно, знають період Визвольних Змагань 1918-21 рр. - відновлення Української держави в формі Української Народньої Республіки, Листопадовий Чин 1918, Акт Соборности 1919, героїчні бої армії Української Народньої Республіки під проводом Головного Отамана Симона Петлюри, Зимові Походи, Базар, увесь цей період, що його окреслювано петлюрівським. Але і час Гетьманської Держави 1918 р. не є їм чужий, М. Павлушков, основник СУМ, був її прихильником. Очевидно, це торкається тільки того проміжку часу, коли Гетьманська Держава була самостійною. Це знаменне, що і у цьому періоді нашої історії чергуються республіканська і монархічна-гетьманська тенденції.

Важно відмітити, що в цьому періоді, в якому домінував соціалізм, який чужий українській духовості, нашому історично-державному традиціоналізмові й українському ідеалові соціальності, - молода генерація сучасної України не шукає для себе зразків. Її пориває візія традиційної України з її власнопідметними вартостями, які вона розгадує, зглиблює, ними гордиться, з них виводить образ завтрішнього дня нації і держави. Ідея націоналізму, ідея посягати до власних джерел, своє вирішувати, а не імітувати чуже - соціалізм, лібералізм, марксизм, і т.п. Їх пориває Козаччина і княжа доба їх захоплює, але їх не захоплює соціалізм 1918 р. Їм не імпонують "народні" демократії, їм чужі підтасовані намістки фальшивого народовластя під назвами "народніх республік", як звуться сателітні колонії Москви /напр. Угорська Народня Республіка/. Вони прагнуть держави, суверенітету власної нації на власній землі, влади власній нації, і одушевляються тими, хто за цю державу бореться. УПА-ОУН своїми героїчними чинами їх захопили. Епоха ОУН-УПА, яку зве генерал Тарас Чупринка найбільш героїчною в нашій історії, - виростила це нове покоління України. Повстання в концтаборах, організовані упівцями і оунівцями, показали незламність духа Людини, духа Нації. Послідовники УПА

і революціонери ОУН продовжують протиросійський і протикомуністичний змаг за ними йде народ. Навіть українську мову називає Москва "бандерівською". Без "бандерівців" сьогодні є неможливо уявити будь-якого самостійницького фронту, неможливо уявити і побудови Державного центру, який мав би символізувати державницькі змагання України і бути протиставленням до фікції держави, на ділі колонії Росії - УССР.

За реальну, дійсну альтернативу влади

Носіями реального, а не фіктивного державного центру, мусить бути більшість народу. Зрештою, альтернатива української влади на українській землі - це ті елементи, які ведуть революційно-визвольну боротьбу. Влада це не тільки символ, але реальність, жива дійсність, яка має заступити дійсність окупаційної влади. Влада це не лише символічний центр, але це альтернатива, яка охоплює ціле життя. Вона керує визвольною боротьбою, її символізує не лише традиційністю своєї генези, але реальним відзвуком дії її носіїв у боротьбі проти окупанта. Коли Державний центр обмежиться тільки до виразника лиш одного державно-правного акту, не враховуючи ані розвитку української державно-політичної думки від відносного державно-правного акту, ані ідейно-політичного комплексу нових носіїв і борців за УССД, - то витвориться непрощітна дискрепанція поміж реальною альтернативою влади і лиш одним символом історичної державности одного її періоду. Тоді завжди перемога є за реальною альтернативою влади. Зрештою, це підтвердив навіть Меморіал Уряду УНР і УГВР, внесений предсідникові мирової Конференції в Парижі 1 вересня 1946 р., в якому читаємо м.ін. таке: "Уряд Української Народньої Республіки, який знаходиться на еміграції, і Українська Головна Визвольна Рада, яка, як державна влада, знаходиться в Краю та в сучасний момент керує змаганнями українського народу за його визволення та повну державну незалежність, уповноважили нас..." і т.д. Мова про УГВР - за життя і керівництва нею Р. Шухевичем-Лозовським-Чупринкою.

У цьому меморіалі з 1 вересня 1946 УНР визнала не лише УГВР, керовану ген. Р. Шухевичем-Чупринкою, але також Акт 30 червня 1941, УПА під командуванням ген. Т. Чупринки, АБН, як "спільний фронт народів поневолених або загрожених бодьшевизмом, що об'єднуються в Антибольшевицькому Бльоці Народів /АБН/... Українська визвольна боротьба проходить під гаслом "Воля народам і людині"...

Це є законсмірне у державно-визвольній боротьбі поневоленої нації, і історичні символи без дійовости і континуїтету організування визвольної боротьби закономірно заступаються іншими символами, які є водночас виразниками актуальної боротьби. Символічна формація може оновитися, коли буде виповнена новим змістом, адекватним до нової стадії боротьби, і коли йтиме у напрямку синтезування впродовж десятиліть творених нових державно-правних актів, як виразників нових сил і нових ідей. Зрештою, в основному - проголошувані акти усуперечення нації є тільки відновлюванням першого акту самостановлення державної нації інколи з-перед тисячоліття, незалежно від форми державности. Бо основою Всеукраїнського Державного Центру є визнання ідеї Української Самостійної Соборної Держави, визнання того факту, що за УССД український народ повинен боротися революційним шляхом, тобто шляхом безпосередньої активної підпільної і збройної боротьби.

Єдність державних формацій

Єдність державних формацій різних періодів останнього століття - це ідейно-політична і етично-правова дань, це сатисфакція історичної справедливості тим, які на відносних етапах історичного ставання нації оформлювали волю нації до державного життя і її здійснювали в означених формах. Абстегуючи від форм, єдність усіх державно-правних актів лежить у проголошенні

відновлення суверенітету нації на своїй землі, її неподільної влади, її державності, як суті й змісту, а не тієї чи іншої її форми. Суттєвий елемент життєвості відносного Державного Центру лежить у допливі живої крові кожного часного носія і організатора революційно-визвольної боротьби, якщо не має бути прірви між символом і життям, між репрезентацією і прапоронасцями боротьби. Обмежування допливу живої крові формальними рестрикціями паритетності чи корегованої паритетності з намаганням за всяку ціну зберегти те, що відживає, - створює елементи анахронічності і відходу від тих сил, які не лише репрезентують, але ведуть боротьбу. Всякі неприродні і протижиттєві формули конструкції відносного Центру підривають його перспективний ріст і розніток, бо не відкривають широко дверей для входу речників нових сил і течій.

Генерал Тарас Чупринка писав у статті п. заг. "До генези УГВР" в серпні 1948, що новий всеукраїнський загально-національний центр мусить віддзеркалювати новий стан національно-політичних відносин в Україні - стан ширококорозгорнутої боротьби і відповідати всім потребам такої ширококорозгорнутої боротьби і бути здібним шакою боротьбою дійово керувати та належно її репрезентувати, мусить віддзеркалювати ті глибокі політичні переміни, що dokonуються на українських землях серед українського народу, і не сміє бути відірваний від тієї визвольно-революційної боротьби. Більше того, пише ген. Т. Чупринка, такий центр не може продовжувати стояти на політичних позиціях 1918-21 рр., а своїм особовим складом і своїми поглядами мусить відбивати ті глибокі переміни, що dokonувалися і dokonуються у національно-політичному житті українського народу на українських землях, мусить бути представником нового стану національно-політичних відносин в Україні.

З ініціативи українських націоналістичних кіл 30 червня 1941 р., тобто зараз же в перших днях німецько-більшевицької війни на українських землях, - пише далі ген. Т. Чупринка, - утворився незалежний український уряд - Українське Державне Правління, яке перед усім світом проголосило відновлення Української Самостійної Держави. На проголошення самостійності України німці відповіли виарештуванням голови і членів Українського Державного Правління, багатьох діячів українського підпільного руху та чільних українських патріотів.

Друга Конференція ОУН у квітні 1942 р. постановила: "У своїй сучасній боротьбі стоїмо на засадах, на яких був оснований Акт 30 червня 1941 р., вважаючи його історично правним, революційним, та політичною маніфестацією волі всього українського народу жити власним державним життям"... Цей державний акт був визнаний обома Церквами. Митрополит Української Греко-Католицької Церкви, граф Андрей Шептицький проголошував у Пастирському Листі: "З волі всемогучого і всемилостивого Бога в Трійці Єдиного зачалася нова епоха в житті Державної Соборної Самостійної України. Народні Збори, що відбулися вчорашнього дня, ствердили і проголосили ту Історичну Подію... Установленій владі віддаємо належний послух... Від Уряду... очікуємо мудрого, справедливого проводу і заряджень, які узгляднили б потреби і добро всіх замешкуючих наш край громадян, без огляду на це, до якого віроісповідання, народності й суспільної верстви належать..." - А митрополит УАПЦеркви Полікарп у своєму Архипастирському Посланню писав: "У городі князя Льва ... проголошено Самостійну Українську Державу. Разом з українським народом радіє і наша многострадална Церква... Нехай Господь милосердний допомагає Тобі, народе мій, і Тобі, Уряде наш, будувати Самостійну Українську Державу, а моя молитва за всіх вас перед Престолом Всевишнього буде за вами... Не треба нам партій, не треба нам боротьби між собою. Всі ми мусимо об'єднатися при нашій святій Православній Церкві, при нашому Урядові, при нашому Національному Проводові. Призиваю на весь український народ і його Державний уряд всемогуче Боже Благословенство!..."

Коли УДП було виарештоване німцями, а частина його членів вимордована гештапом, а уряд УНР не віддзеркалював основних визвольних процесів в Україні, - з почину ОУН і УПА твориться УГВР, як Український Парлямент і Український Уряд /Генеральний Секретаріят/, а бойкот т.зв. виборів в дні 10 жовтня 1946, 9 лютого і 21 грудня 1947 - у Верховну Раду СРСР і Верховну Раду УРСР і до місцевих рад - був публічним голосуванням народу за УГВР і її Генеральний Секретаріят - "за свій Парлямент і Уряд...", як пише генерал Р. Шухевич - Т. Чупринка.

До смерті ген. Тараса Чупринки, УГВР виконувала визначену їй функцію найвищого керівного органу українського народу на час його революційної боротьби, її репрезентувала... А державною владою в Україні вона за часів ген. Т. Чупринки була визнана також з боку УНР у меморіалі з вересня 1946 р. Зі смертю голови Генерального Секретаріату та Президента УГВР на полі слави - ЗП УГВР подавало про неіснування УГВР в Україні, що - на нашу думку - не означає, що ідеї УГВР та її концепція у первісному задумі ген. Т. Чупринки перестали бути актуальними. Це торкається у не меншій мірі і УДП. І з крім поєднання цих двох революційно-державних формацій за означених умов означеними методами і виборчою системою може актуалізуватися.

Реальна влада на рідній землі - суть держави

Треба з окремим підкресленням підмітити, що існування Української держави, проголошеної 30.6.1941 не обмежилось проіснуванням до часу утворення УДП. УПА і ОУН збройною рукою виконували владу українського народу на обширних територіях України у двофронтівій війні України з двома наїзниками. УПА-ОУН опановували велику частину українських земель. Це було продовжуване існування Української Держави, проголошення відновлення якої сталося 30.6.1941. Щойно тоді, коли російські окупаційні війська знову зайняли наші землі у цілому, можна говорити про ліквідацію української - тобто УПА-ОУН влади на українській землі, тобто реальної, наявної української держави. Не є суттєвим для даного народу елемент визнання його державності іншими державами, а лише факт виконування даним народом його влади ним самим на рідній землі. У час дії УПА народ виконував свою владу на означеній території, що означає - існувала його державність як реальний факт.

До Головного Командування УПА почали наві'язуватися представники урядів інших держав, бажаючи провадити переговори з властивим речником українського народу з метою регулювати цілий ряд політичних справ, актуальних зараз чи в майбутньому. У зимі 1943-1944 переговори з чужими державами провадили і з ними домовлялося Головне Командування УПА, запросивши до цих переговорів також представників інших українських політичних самостійницьких течій. Україна була партнером протинацистських і протибольшевицьких, протинімецьких і протиросійських державних партнерів, якраз тих сил, які не визнавали нового статусу кво, твореного Росією в союзі з альянтами, чи прагнули визлитися від залежності Німеччини. Це була одна із причин - творити УГВР.

Цим унявнилось те, що фактична сила, яка вирішує все, це - сила на рідній землі. Це не є важним, чи Воюючи Україну того часу, керівану УПА-ОУН визнавали міжнародньо-правно офіційні русофільські альянти і німецькі загарбники та їх сателітні уряди, але важно, що протиросійські і протинімецькі державні і військові чинники різних народів, які прагнули зберегти свою суверенність, міжнародньо-правно визнавали Україну партнером для договорів і співпраці проти спільних ворогів. Державна влада України була в Україні. Державна українська формація існувала. Не доцінювати цього факту - означає снехтувати величезний фактор, який творила у той час Україна. Сьогодні ця епоху вивчають в американських воєнних високих школах і академіях. Починаючи з цього епосі дав Акт 30.6.1941 і українську владу утверджувала УПА-ОУН, а пр

довжувала цю добу 1944 р. УГВР Т. Чупринки /1944-1950/.

Ніяка загально-українська державна конструкція не може перейти до денного порядку, не включивши факту існування української державности, спертої на Акт 30 червня 1941, під збройною охороною УПА-ОУН, а також /від червня 1944 до смерти голови Генерального Секретаріату УГВР Р. Шухевича-Лозовського-Чупринки у березні 1950 р./ періоду дії УГВР у державно-революційному концепті Романа Шухевича ОУН-УПА того часу.

"По тисячолітній неволі наша земля стає вільною, незалежною, та проголошує перед цілим світом, що вона була, є і хоче бути українська. І коли б нашої молодій державі не суджено було довго жити, то наш край залишиться вже назавжди український, бо нема такої сили, яка могла б знищити душу, сильну волю нашого народу"... - промовляв 15 березня 1939 р. посол Михайло Брацайко в Соїмі Карпатської України в Хусті. А в першому Конституційному Законі Карпатської України читаємо: "§. 1. Карпатська Україна є незалежна Держава... §. 7. Державний гімн Карпатської України є: "Ще не вмерла Україна"... Цього державно-політичного акту не можна не згадати, бо він акцентує не тільки прагнення незалежности кожної вітки нації, але і її єдності

1 листопад 1918 р. має історичне державне значення не лише в самостійницькому, але й соборницькому аспекті, тому, що в обличчі, хоча й анульованого Варшавського договору, - все ж необхідно історичної пригадки стосовно волі народу ЗУЗ.

Української Держави гетьманського періоду - 29 квітня 1918 - 14 грудня 1918, - як довго вона була самостійною, - не можна викреслювати як інтегральної частини історії самостійної української держави і не помічати тих позитивних кроків, які в цей час були зроблені, або позитивних, хоч і не здійснених намірів, - пише проф. С. Шульгин. Заходи Гетьманщини 1918 р. по лінії повної соборности Українських Земель /Крим, Кубань, Холмщина з Підляшсям, Басарабія/, закон про загальну військову повинність, план реорганізації армії, великі успіхи на культурному відтинку /Українська Академія Наук, Державний Університет у Києві і в Кам'янці Подільському, українізування інших університетів, Національна Галерія, Національний Музей, Український Державний Архів, Національна Капеля, понад 50 гімназій впродовж одного літа 1918 р., Державний Театр, Державна Драматична Школа, Центральна Бібліотека Української Держави, видання сотні тисяч примірників підручників і т.п./. Проклямоване створення Автокефалії нашої Церкви урядом Гетьмана на Всеукраїнському Церковному Соборі - не могло бути здійснене через опір русифікованої ієрархії.

Державний Центр - поєднання всіх державних актів

Державний Центр має не тільки символізувати державну формацію, але й мобілізувати і згуртовувати, об'єднувати самостійницькі сили до спільної боротьби. Тому все, що розділює, мусить бути усунене при формуванні всеукраїнського державного центру.

В конституції Державного Центру необхідно відмічувати не один державний акт відновлення суверенности, але у ньому - у поневоленій нації - треба здефініювати коріння, сизу давнину державности, до якої нав'язується як до першоджерела, за яким слідує інші акти відновлювання втраченої державности. У продовженні слідує чергові епохи державности, а за ними поодинокі державно-творчі акти, у тому також крайового засягу /напр. 15.3.1939/. Вони - свідок завжди наново уявляваної волі нації, чи її поодиноких віток, - жити суверенним життям. Це не є ставлення на один певний значення і ваги 22 січня чи 30 червня з 15 березня, але ідейно-політичний і етично-

правний показник єдності всієї нації у її цілеспрямуванні. Це тим більше, коли загарбники претендують на ті чи інші етнографічні землі України.

Істотне: не починати історії виключно від найбільше приємливої даній генерації борців формації, за яку вона боролася, але знайти спільний знаменник - джерело для усіх патріотів, яке є в сивій давнині народження наш держави з-перед тисячоліття. Виходячи з того, відмічати по через козацьку добу усі головні фази останнього майже 60-тиліття, згідно їх важливості і безперервності змагань, враховуючи живучість означених ідей, що мобілізук тепер до боротьби. Це слідно із того, за якою актуальною концепцією стоїт найсильніша організована політично-визвольна сила, яка має резонанс у народі; що відмічав ген. Тарас Чупринка. Вона не може бути скована механічним обмеженнями, але мусить бути відкритий рівний старт для усіх у змагу за прилюдну думку. Кого найширші кола народу підтримують, цей має мати вирішний голос. Щойно тоді буде живучим і матиме шансу рости - Державний Центр Завжди наново треба конфронтувати з волею народу аргументовано собі чи отримати не право і не приймати таких заходів, які унеможливлювали б корективи чи персональну зміну і зміну напрямку дії.

Назва Державного Центру повинна відмічувати суть справи - державу, владу нації на власній землі, а не форму держави. Очевидно, в конституції доцільно відмітити в окремий спосіб ту форму, ту назву держави, під час існування якої найбільше міжнародно-правних актів було довершено, до яких можна буде нав'язувати, якщо буде доцільно і потрібно. Є акти, які треба буде уневажнювати. Проблема "народної республіки" ускладнює подекуди тим, що напр. сателітні країни носять таку назву, а навіть УНР /Угорська Народ Республіка/ є скоротом в одному випадку.

Українська Народня Республіка була суверенною державою українського роду. УССР не є і не була ніколи українською державою, а є формою російської колонії. Є зрадою самостійницьких позицій уважати УССР продовженням У або трактувати обидві ці формації як дві українські державні формації, "визнані" Советською Росією - Леніним, з яких одна "зникла" /її зліквідувала н силляма Москва!/, а друга продовжує існувати. Це є радянське чистоті в дії і зрада національних позицій. УССР це не є держава з іншим суспільно-державно-політичним ладом від УНР, але це є колоніальний російський твір українській землі. Українська Народня Республіка це українська держава, що своїм корінням сягає періоду, коли створилася взагалі українська держава, до якої нав'язують усі державні формації України. УССР це є продовження царського генерал-губернаторства, Малоросії.

Самостійна українська держава - це продовження княжого періоду, Козачини-Гетьманщини і Запорозької Січі, а УССР - це твориво окупанта у продовженні тих злодіянь окупанта, які знайшли своє завершення на означеному етапі у зруйнуванні Запорозької Січі, заборолі української державності.

Український Державний Центр, сягаючи корінням у сіру давнину нашої державності, має репрезентувати державні формації України найновішого періоду української історії - Українську Народню Республіку, самостійну Гетьманську Українську Державу, Державний Листопадовий Чин, зіллятий у Соборний 22 січня 1919, Карпатсько-Українську Державу, Українську Державу, відновлення якої проголошено 30 червня 1941, революційно-державницький період УПА-ОУН, оформлений 1944 р. в УГВР, та сучасну епоху революційно-державницьких процесів в Україні, протиставних російській колонії - УССР. Конституція УДЦ повинна мати відповідні статті про: а/ Княжу Державу, б/ Козацьку Державу. Йдеться про те, щоби вже конституційно унааявити нерозривність усіх періодів державності і водночас тим чином також протиставитися концепції триєдиної Русі. Метою Державного Центру є національне визволення українського народу і ві-

новлення шляхом розвалу російської імперії за поміччю національної революції УССД з таким державно-політичним устроєм, який буде встановлений у вільній незалежній народоправній Українській Державі вільним волевиявленням народу.

На місці окремих сторінок

ІДЕЙНО-СВІТОГЛЯДОВІ ПОЗИЦІЇ МОЛОДОЇ УКРАЇНИ

1. Світоглядові проблеми гостро актуальні в поневоленій Україні. В центрі світогляду Молодої України стоїть ідея нації, себто її добро, вартості та інтереси.

2. Національний світогляд проявляється через патріотизм. Таке природне прив'язання до своєї Батьківщини - Рідного Краю, помітне, зокрема, у висловах любови до України та в чинах, спрямованих на добро цілої нації. Національний світогляд гостро протиставний до матеріялістично-комуністичного, єдиноділімсько-месіянстичного світогляду, що його російські займанці примушують українців визнавати.

3. З патріотичною настановою молоді пов'язаний національний романтизм, етичний ідеалізм та оптимізм. Характеристична динамічно-людяна риса її світогляду - піднесення вартості людини.

4. Національні борці ставлять духовий первень над матеріяльним у розумінні суті людини та національної спільноти. Молодь України протиставиться колективістичному розумінню людини і нації. Вона визнає вищість нематеріяльного, духового буття, виявом якого є спроможність людини продовжувати ідеї й духові вартості, незалежні від матеріяльно-економічних умов.

5. Нація - найважливіша на землі людська спільнота, джерело життя, незнищенна природна формація, "найбільше з усіх створінь Божих на землі", сили якого "незглибні й невичерпні". Нація посідає свою власну "колективну душу" і "незглибний світ підсвідомості". В Україні пов'язують патріотизм із релігійним пієтизмом. Зокрема, визнають важливе місце релігії у житті людини й нації. Людина - істота, створена Богом, тому мусить бути відповідно трактована, мусить мати право на визнання своєї віри. Світ, нація і людина - твори Божі.

6. Молоде покоління України свідоме, що на ньому історична відповідальність супроти своєї нації, а Україна має історичну місію здобути "патент на благородство" перед людством, "бути в чомусь взірцем для інших".

7. Така настанова ворожа до російського месіянзму. Вона ставить Україну в осередку боротьби з націовбивчим єдиноділімством, протиставить імперській - національну концепцію. Така настанова згідна з духом епохи - валити імперії і на їх місцях встановити національні держави.

8. Світогляд Нескорених ворожий до насильницького, беззаконного, несправедливого ладу, що панує в Україні, він засуджує тоталітаризм і диктатуру, відкидає концепцію "людини-гвинтика" і неосмежену владу держави.

9. З критики та засуду існуючого стану, волелюбна Україна переходить до бойової дії, що має за мету знищити терористичний, протилюдний і протинаціональний лад.

ПРИНЦИПИ УКРАЇНСЬКОЇ ЗОВНІШНЬОЇ І ВНУТРІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ

У спільному "Становищі до подій в Україні й у світі" із жовтня 19 року, підписаному п. Ярославом Стецьком, головою Проводу ОУН і головок Українського Державного Правління з 1941 року, та п. Миколою Лівницьким президентом Української Народної Республіки в екзилі, з'ясовано тоталь наступ російського імперіялізму-шовінізму на українську націю, розвитк визвольних процесів в Україні й безперервну боротьбу українського наро за відновлення Української держави, міжнародно-політичну ситуацію в се та перспективи революційно-визвольної боротьби поневолених у т.зв. ССС народів. Одночасно підкреслено, що для здійснення наших національно-по тичних завдань потрібна єдність усіх українських самостійницько-держав цьких сил, які всюди і за всяких умов обстоють безкомпромісові націона льно-визвольні, державницькі позиції українського народу. З цією метою створено й Консультативну Комісію революційної ОУН і УНРади, яка одноч но мала розглянути можливості й передумови повернення ОУН до Українськ Національної Ради.

Спільне "Становище" з жовтня 1973 року поклато й основи для спіль зусиль революційної ОУН і УНРади довести до консолідації всіх українсь самостійницьких безкомпромісових сил і спрямувати їх на допомогу визво ній боротьбі Нескореної України.

Теперішній розвиток подій у світі, хоч і позначений політикою т.з детанту, повністю підтверджує оцінку міжнародної ситуації, з'ясовану у згаданому спільному "Становищі до подій в Україні й у світі".

Поляризація світу далі відбувається в політично-концепційній та і, ній площині: з одного боку - національний принцип організації світу, а другого - прямування атомових потуг до розподілу світу на сфери впливу з перспективою кінцевої перемоги однієї з них, а саме - російсько-болы вицької імперії.

На сучасному етапі змагу за перебудову світу, історичним призначен ям України є боротьба проти імперіялістичної Росії, відвічного загарбк ка, поневолювача нації і людини, руїнника культурних і суспільних ціннс стей цивілізованого світу.

Україна, разом з іншими уярмленими російським імперіялізмом і кому нізмом народами, творить окрему незалежну суверенну силу на світовій ар ні. Активно бореться проти співіснування світу рабства і тиранії поряд світом волі і державної незалежності націй. Вона організує власні сили поневолених націй та інші антиросійські й антикомуністичні національні сили до боротьби за розвал російської тюрми народів і знищення комуніст чної системи у всіх її видозмінах. Світовій російській імперії, маскове т.зв. пролетарським інтернаціоналізмом, Україна протиставить систему не залежних національних держав усіх народів на їхній етнографічній терито

Російська імперія, незважаючи на її намагання опанувати й поневоли цілий світ, перебуває в стані постійної внутрішньої кризи, зумовленої т валю визвольною боротьбою поневолених в ній народів та протинародною к муністичною системою.

У 20-ому сторіччі, коли завалились одна за одною колоніальні імпер і з виру бурхливих подій вирости могутні національні сили, які визначаю дух сучасної епохи, не може бути місця й для останньої, найбрутальнішої і найжорстокішої в історії світу російсько-большевицької імперії.

Незмінні головні принципи української зовнішньої політики

1. Українська самостійницька зовнішня політика має за свою безпосередню мету поширити боротьбу за державне визволення України на міжнародну арену. Незалежна зовнішньо-політична діяльність - особливо важливий складовий чинник визвольної боротьби українського народу і може значною мірою спричинитися до її успішного завершення.

Тому ОУН і УНРада докладатимуть усіх зусиль, щоб українська визвольна справа знайшла належне їй місце в міжнародній політиці й не стала предметом торгів або причіпкою до будь-чийого чужого ідеологічного чи політичного воза.

2. Українська зовнішня політика і зовнішньо-політична діяльність українських самостійницьких сил мусить ґрунтуватися на таких принципах:

а/ власнопідметна визвольна боротьба за відновлення незалежної суверенної Української держави на цілій українській етнографічній території і тривале збереження та закріплення її за українською нацією;

б/ захист загальноукраїнських інтересів згідно з духовими і матеріальними потребами цілого українського народу;

в/ примат національної ідеї - різномірні міжнаціональні союзи і спілкування повинні творитися на принципі національно-державної суверенності і рівноправності партнерів, а передумовою для цього - є ліквідація російської колоніальної імперії; основним елементом завітрішнього ладу є національний принцип організації світу, себто - система незалежних суверенних держав на місці імперій, як передумова і шлях до співпраці й спілкування однаково вільних і рівноправних держав;

г/ примат власних сил - українська зовнішня політика мусить бути незалежною від сторонніх сил і чинників, орієнтуватися на власну націю, на ті революційно-визвольні процеси, що відбуваються в Україні, і на ті сили, які визрівають та організуються у розгортанні революційно-визвольної боротьби;

г/ українська зовнішня політика мусить протиставитися насильницькій ізоляції України, що хоче досягнути Москва, змагатися за створення таких передумов, за яких Україна й справа її національного визволення була б визнана державами світу як фактор, що з ним пов'язані також їхні національні інтереси та їхня національна безпека;

д/- вона й її речники мусять виступати на міжнародному форумі з власною концепцією завітрішнього ладу в світі, дати відповідь на кожночасні складні проблеми, мати власну концепцію тривалої політичної, господарської, мілітарної й культурної співпраці між народами і державами світу, бравши до уваги життєві інтереси українського народу і його держави.

3. Українська визвольна політика на сучасному етапі мусить керуватися такими вимогами:

а/ постійно переборювати намагання Москви у вільному світі трактувати Україну як внутрішню проблему ССРСР, рішуче відкидати будь-яку орієнтацію на чужу інтервенцію, на т.зв. еволюцію в ССРСР і антирежимну зміну в імперії, що приводить до занепаду самостійницької думки і новітнього радянського фільства. На міжнародному форумі необхідно поборювати політику "нередішення" різних русофілів і захисників "єдинонеділимої" Росії та вибороти визнання прав українського народу на власну суверенну державу і її суверенне політичне представництво;

б/ намагатися розв'язати спірні проблеми /але не коштом української етнографічної території/ з безпосередніми сусідами України, щоб можна було зосередити нашу визвольну боротьбу та спрямувати всі наші сили й засоби проти російської імперії, як нашого і всіх волелюбних народів головно-го ворога;

в/ скріплювати взаємини і співпрацю з національними силами тих не-
родів, які в сучасну пору опинилися у засягу впливів чи під безпосере-
дньою російсько-більшевицькою окупацією і змагаються за свою державну
незалежність і суверенність;

г/ розбудовувати взаємини і співпрацю з народами і державами, які
безпосередньо чи посередньо загрожує російський імперіалізм, і вони ви-
являють заінтересованість ліквідацією цієї загрози шляхом розвалу російс-
кої імперії;

г/ ініціювати, співтворити і брати участь в організації та діяльно-
сті світових і регіональних антикомуністичних блоків і організацій,
передумовою чого мусить бути визнання ними принципу національно-держав-
суверенності поневолених у ССРСР націй, що можливе тільки тоді, коли бу-
зліквідована російська імперія;

д/ всім спробам накинати нам позиції непередрішення із "плебісцит
у "демократичній" російській імперії", українська визвольна політика рі-
че протиставить усюди і за всяких умов державно-творчі акти українсько-
нації, якими вона вже давно задокументувала свою незмінну волю бути су-
реном свого державного життя, а саме - актами 22-го січня 1918 і 1919
років, актом самостійності Карпатської України, актом 30 червня 1941 року;
універсалом УГВР 1944 року та безперервною боротьбою українського наро-
зокрема вже в 20-ому столітті.

4. Позитивно розцінюючи ідею якнайширшої міжнародної співпраці і
творення регіональних та світових міжнародних установ і організацій, у-
країнська зовнішня політика одночасно підкреслює, що таке міжнародне спі-
робітництво мусить спиратися на принципах рівності і державної незалеж-
сти всіх народів, бо тільки тоді воно може принести народам бажаний до-
бут та забезпечення їхніх національних інтересів. Усілякі федерації, ін-
тернаціональні й космополітичні концепції є тільки знаряддям сильніших
держав /потуг/ для опанування і визискування інших, слабших мілітарно
і менших народів.

5. Сучасна міжнародна організація, Об'єднані Нації, як і її прибу-
вки, не може виконати свого завдання, бо вона стала знаряддям політики
передусім великих потуг, зокрема т.зв. ССРСР, і не виявляє заінтересова-
ними проблемами і забезпеченням прав та інтересів усіх народів, голов-
но поневолених чи контрольованих Росією.

Об'єднані Нації повинні бути побудовані на принципі суверенних пре-
ставництв усіх націй, тому т.зв. ССРСР і його сателіти мусять бути усуне-
з ОН та позбавлені прав заступати поневолені народи, яким належить пра-
мати своїх власних правдивих представників у тій міжнародній організації

6. Російський імперіалізм був і є спричинником усіх національних л-
і неймовірних страждань народів цілого східно-європейського простору і
Азії. Він, спираючися на підтримку і силу російського народу, як за цар-
кого так і за теперішнього /більшевицького/ режимів, визискує десятки п-
неволених народів і є загрозою для цілого світу. Тому в інтересі народів
цілого світу, зокрема поневолених у т.зв. ССРСР, є якнайшвидша ліквідація
російсько-більшевицької імперії і відновлення або створення національних
держав на їх етнографічних територіях.

7. Українська визвольна політика рішуче відкидає намагання деяких
радянських тов'язувати і утотожнювати Українську державу, проголошену
актами 22 січня 1918-1919 років, з т.зв. УРСР, як її пересемницею, яка н-
справді є колонією російської імперії, а її т.зв. уряд виконує тільки д-
рективи російського імперського центру.

8. Українська визвольна політика рішуче поборює намагання лівих се-
дових і діячів спекулювати ідеями і метою борців Нескореної України, на-
нути їм різні федералістичні, протирежимні, марксистські й інші інтерна-

ціональні ліві орієнтації, підмінюючи ними їх національні ідеї і їхню боротьбу проти російської імперії усіх барв і систем за національне і соціальне визволення українського народу та відновлення Української держави. Українські нескорені борці не сміють бути предметом розигри на міжнародньому форумі, що намагаються робити ті міжнародні середовища, які хвилюю критично наставлені до московської інтерпретації марксизму-комунізму, а суттєво вороже ставляться до перебудови світу на національному принципі.

9. Українська зовнішня політика визнає, що впорядкування відносин в Центральній та Східній Європі і підросійській Азії, співпраця між Україною і країнами цього простору, може дати позитивні наслідки і спричинитися до тривалого миру та взаємної безпеки. Передумовою співпраці і приязні України з її сусідами є визнання принципу державної незалежності народів цього геополітичного простору та етнографічного принципу за основу територіального розмежування між державами на цьому просторі.

Головні принципи української внутрішньої політики

1. У боротьбі за відновлення незалежної Української держави правильно визначена і здійснювана внутрішня політика є одним із головних аспектів визвольної політики, яка має за завдання:

а/ забезпечити організацію і мобілізацію внутрішніх сил нації політичним керівництвом та спрямувати їх на фронт визвольної боротьби;

б/ протидіяти шкідливим впливам, які підривають силу і єдність національної спільноти, розкладають її чи дезорієнтують чужими ідеями та політичними орієнтаціями;

в/ втримувати в нації живим її державницько-політичний ідеал та свідомість її історичного призначення;

г/ спрямувати всі дії, прагнення і почини суспільних груп і верств, різнорідних організацій, установ та поодиноких осіб на фронт боротьби за національно-державне визволення, підпорядковуючи йому всі партикулярні інтереси.

2. Наша внутрішня політика завжди має бути всеукраїнська, соборницька, вона мусить заступати інтереси цілої нації, всебічно охоплювати цілість її життя і безкомпромісово протиставитися всім тим шкідливим проявам, які послаблюють силу нації, спричиняють її розбиття, політично-партійну атомізацію, та намагаються підмінити державницько-політичний ідеал нації партійним доктринерством або орієнтацією на сторонні сили.

3. Українська визвольна боротьба, спрямована проти російських імперіялістів-гнобителів та їх підпасачів, має за головну мету - Самостійну Соборну Українську Державу, про форму і лад якої вирішить сам український народ, згідно із своєю волею.

4. Українська спільнота поза межами України - це органічна складова частина цілої української нації, з чого випливають і її відповідні обов'язки та завдання супроти українського народу у вільному світі, нерозривно пов'язані з Україною, з її національно-політичними й культурними ідеалами, потребами й вимогами. Всі головні й побічні сектори українського організованого життя за кордоном - політичний, релігійний, суспільно-промадський, науково-культурний, виховно-молодіжний, станова-професійний, господарський та інші - зобов'язані дати свій якнайбільший вклад для справи визволення України і збагачення її культурної національно-духової скарбниці.

5. Незважаючи на внутрішню зрічничкованість, що притаманна всім вільним суспільствам, вся діяльність українців у діаспорі, їх організацій, установ, товариств і підприємств, повинна ґрунтуватися на ідеях української державности, національного патріотизму і соборности та на потребах безкомпромісової боротьби української нації за своє національ-

но-державне визволення з-під російської окупації.

6. Вклад українців з-за кордону в національно-визвольну боротьбу на Рідних Землях, зокрема зовнішньо-політичною дією, належно оцінює український народ, бо визволення України прийде наслідком праці, боротьби і зусиль усієї української спільноти, повної концентрації сил і засобів усіх українців, в Україні й за кордоном, необхідних для національного і соціального визволення українського народу.

7. Організоване українське суспільно-громадське, культурне й наукове життя за кордоном є також носієм і виразником загальноукраїнського національного життя та загальноукраїнської дії на користь українській визвольній справі. Українські організації й установи за кордоном є тими формами-виявами, в яких можна плекати, вирощувати й розвивати національно-патріотичні сили, що стають базою для української визвольної політики та школою для підготовки державно-творчих кадрів.

8. Завершення суспільно-громадського сектора Світовим Конгресом Вільних Українців може уможливити успішне планування і координування діяльності крайових громадських центрів та інших подібних організацій і установ, сприяти розвитку багатогранного українського життя в різних країнах поселення українців, зміцнити їх духовий і фізичний потенціал молодим поколінням, вихованим і вирощеним на національних традиціях та ідеях української державності й духовості.

Передумовою успішної дії і розвитку політичного і громадсько-культурного секторів є правильний розподіл їхніх компетенцій, визначених програмами і статутами.

Координаційний суспільно-громадський центр, яким є СКВУ, не може претендувати на диспозиційний центр політичних формацій, ані ставати намісткою українського політичного центру. Українське представництво в міжнародних політичних організаціях мусить мати політичний характер, як справжня репрезентація політично-державницьких прагнень українського народу і його визвольної боротьби, якої не вільно обмежувати комплексом оборони людських прав, бо ті права можна забезпечити тільки в суверенній власній державі, за яку Україна бореться. І це найсуттєвіше завдання української закордонної політичної репрезентації визвольної боротьби нашого народу, яка ведеться за розвал російської імперії і за відновлення Суверенної Соборної Української Держави, а не тільки за людські права, виборення яких в імперії є фікцією і обманом поневоленого народу.

Громадські й інші подібні організації, в тому й їх надбудови, мають право і обов'язок допомагати всіма засобами визвольній боротьбі українського народу, але не мають права привласнювати собі компетенції української політичної репрезентації, що належить українському політичному секторові. Хто діє інакше, той не допомагає, а шкодить українській визвольній справі.

9. Релігія і Церква відігравали і відіграють у житті й духовості українського народу впродовж цілої його історії особливу роль і далі мають особливе значення в його національно-релігійних прагненнях. Тому необхідно докласти всіх зусиль, щоб українські національні Церкви були завершені Патріярхатами і наближувалися одна до одної з допомогою національно-релігійного діалогу, що скріпить національні й духові /релігійні/ сили українського народу і уможливить йому здійснювати своє історичне призначення.

10. Взаємовідношення між українськими політичними партіями й організаціями та їхня консолідація визначається інтересами української визвольної політики, вимогою конкретної політичної дійсності та їхнім ставленням до ідейно-політичних позицій Нескореної України, до потреб і вимог її революційно-визвольної боротьби з російсько-більшевицькою імперією за свою державну незалежність і суверенність.

В И Ш К І Л В О У Н

Кожний член ОУН, будучи попередньо чи то в Юнацтві, чи кандидатом, складаючи членську присягу, вже мусів придбати основні знання про цілі, завдання, обов'язки, права, історію, ідеологію та постанови Організації. Будучи активним хоч би в якомусь одному секторі дії ОУН, беручи роками участь у різній організаційній дії, де більше чи менше доповнюється свою організаційну освіту, та читаючи організаційну літературу й пресу, кожний член у якійсь мірі збагачує своє знання.

Але різні актуальні справи часто спричиняють перенаголошення одних ділянок і тем та занедбання інших, що доводить деколи до незрівноваженого сприймання цілості змісту ОУН. Щоб цьому запобігти, потрібне додаткове систематичне доповнювання організаційного знання, що має бути завданням окремої Вишкільної Референтури /ВР/.

Цілі вишколу ОУН

Цілі вишколу: а/ пригадувати чи відновляти знання членів про цілість тематики і змісту Організації, б/ доповнювати і збагачувати знання членів у різних ділянках, якого вони не мали змоги придбати чи давніше засвоїти з різних причин, в/ пояснювати і наświetлювати нові теми, постанови, явища, г/ наголошувати найважливіші справи, які членство повинно добре знати і вміти їх передати чи пояснити, г/ звертати увагу на різні знання, теми, ділянки, які можуть причинитися до вищого рівня освіченості і дієздатності членства. - Вишкіл в ОУН не є самоціллю, чим є школа, яка має за ціль дати фах чи знання, незалежно від того, чи учень користатиме з поданого знання чи ні. Вишкіл в ОУН є доповненням інструкцій, доручень, постанов, наказів, тим, що він їх пояснює, уточнює, дає історично-ідеологічне підґрунтя, робить їх більш приступними, зрозумілими. Вишкіл ОУН своїм тематичним матеріалом обмежується до тих ділянок, яких недоцільно або неможливо засвоювати в публічно-явних суспільних умовах, отже в різних товариствах, наукових установах, публічних виданнях, зборах, вічах і т.п.

Програма вишколу ОУН

Подаємо комплекси тем, які становитимуть програму вишколу на найближчих 2-3 роки:

- 1/ вивчити й засвоїти постанови й матеріали ІУ і У-го Великих Зборів ОУНр,
- 2/ переглянути етапи історії ОУН 1930-их, 40-их, 50-их і 60-их років,
- 3/ відсвіжити й доповнити знання про провідні постаті ОУН,
- 4/ вміти порівняти й розрізнити постановку та зміст І, ІІ, ІІІ з ІУ і У ВЗ,
- 5/ вивчати нові синтези в ідеології та постановці ОУН після появи т.зв. шестидесятників в Україні,
- 6/ ОУН на фоні ширшого явища - українського націоналізму: джерела, передвісники, початки ОУН, націоналістичні прояви не-членів ОУН, зокрема ідеологів, публіцистів, письменників, культурних діячів, військовиків, суспільних діячів, професіоналів, науковців, педагогів, прояви стихійного націоналізму, націоналістичні прояви в різних організованих групах суспільства. /Заввага: більша частина тем під т. 6. може бути предметом зацікавлення публічно-громадських установ УВФ/;
- 7/ кадрово-організаційний вишкіл - про суть Організації, постійну актуальність Організації, форми, структуру, функціонування, прикмети і т.п.,
- 8/ ідейно-моральні теми: дружність, конспіративність, принциповість, стійкість, толерантність, тактовність, відважність і інші.

Завдання вишколу

Щодо окремих секторів, то завдання вишколу визначаємо у наступний спосіб: а/ в секторі зовнішньо-політичному: ідейно-концепційне й пропагандивне скріплення знання членів, б/ на крайовому відтинку: поглиблення знання

крайових визвольних процесів і методів боротьби, в/ на відтинку внутрішньої політики: орієнтація в настановах різних груп, партій та партійних фракцій щодо основних питань визвольної боротьби та визвольної політики та пояснювання власного становища в тих питаннях і у відношенні до інших українських угруповань, г/ в організаційно-кадрових справах: застановлятися над питаннями добору та якості членства, ієрархії завдань, розподілу праці, ролі Організації в оточуючій дійсності, підвищувати морально-ідейний рівень членства, застановлятися над новими організаційними проблемами і ін., г/ у формуванні громадської думки - вишкіл помагає краще формулювати погляди, відважно й динамічно відстоювати постановку Організації через краще знання матеріалу, сприяє кращій орієнтації в нових ситуаціях, при пояснюванні нових явищ і подій.

Методи і форми вишколу

При розгляді методів і форм вишколу беремо під увагу: а/ різноманітність членства щодо освіти, б/ різноманітність членства за віком, в/ за походженням - географічним, соціальним, виховним, г/ за своїм осідком: є окремі члени далеко один від одного, є малі гурти, але й є великі скупчення і близькість різних клітин. З powyższych причин не можливо й нецільно застосовувати одні для всіх методи і форми вишколу. Відповідно до теренових і місцевих умов пропонуємо кілька методів і форм, з яких місцеві вишкільні керівники повинні примінювати ті, котрі для них найкраще надаються.

1/ ВР розсилає теми, які на думку Проводу є в дану пору найактуальніші чи з погляду політичного, чи ізза критичного занедбання їх членством. Теренові й нижчі вишкільні керівники самі застановляються над найдоцільнішими методами і формами засвоєння членством цих тем - їх вивчення, обговорення, пригадка. 2/ "Вишкільні листки" даватимуть нарис вишкільних тем, бібліографічні вказівки, їх вишкільну актуальність, основні тези, офіційне роз'яснення згідно з Постановами ВЗ і біжучими рішеннями Проводу. 3/ Теренові вишкільні референти примінують найкращі в даній ситуації методи й форми засвоєння поданого матеріалу - індивідуальне читання, гутірки, в яких всі беруть участь наперед відповідно підготувившись і без центрального доповідача, сходини з доповіддю та дискусією. 4/ Всіх членів - від провідних до низових - треба постійно заохочувати, щоб вони самі продовжували, доповнювати і поглиблювати своє знання подаваних тем і листків. 5/ На основі вишкільно-самоосвітньої праці заохочуємо членство писати свої думки на вишкільні теми і висилати їх до ВР. Зокрема поручаємо брати для використання: а/ власний досвід з участі у визвольній боротьбі в Краю і поза межами України, б/ подавати для вивчення причинки до життєписів загинувших і померлих членів, в/ збирати і подавати мало-відомі факти про українську визвольну боротьбу з чужинецьких джерел, г/ власні дослідження і міркування на теми, що ними займається ВР, чи які взагалі мають вишкільно-студійний характер, що безпосередньо відноситься до Організації /напр. у різних країнах постійно появляються книжки й різні матеріали, які можуть бути вартісними для Організації, і тому члени, які ознайомлені з такими матеріалами, повинні передавати їх орг. чинникам для відповідного використання. 6/ Терени повинні організувати раз у рік одиноденний вишкільний курс згл. семінар. Такий курс можна організувати окремо для різних вікових чи освітніх груп. Тут маємо на увазі виключно загальні організаційний вишкіл, а не спеціалізовані вишколи вужчого призначення /напр. стратегії революції, росієзнавства, зовн. політики/ і не вишколи юнацтва, молоді, студентства і молодих професіоналістів бо такі вишколи, студії і курси входять у засяг відповідних референтур.

У вишкільній праці зобов'язані брати участь члени незалежно від своїх організаційних постів, стажу і освіти.

ВИШКІЛЬНИЙ ЛИСТОК ч. 1.

Тема: Огляд постановки вишколу в ОУН у минулому

Провід, встановлюючи Вишкільну Референтуру, вважає, що в ОУН вишкіл необхідний. Проте, членство може мати різні запити про ціль, завдання, форми й методи вишколу. Для утвердження даємо короткий перегляд постановки в справі вишколу у минулому.

1. В Постановах I ВЗ ОУН /1929/ немає окремих рішень про вишкіл, який вважався тоді частиною діяльності Ідеологічної Референтури. Дуже важливим засобом вишколу й виховання вважалася тоді націоналістична преса. Влітку 1929 р. ОУН прийняла "Декалог - 10 заповідей українського націоналіста", а в наступних роках доповнила його "12 прикметами характеру українського націоналіста" та "44 правилами життя українського націоналіста". Всі ці етичні закони ОУН "помагали вирощувати кадри високоідейних, працьовитих, жертовних і активістично наставлених до життя борців за інтереси Української Нації". /"Нарис історії ОУН", стор. 130/.

2. В квітні 1941 р. відбувся II ВЗ ОУН, на якому підсумовано дії ОУН в довоєнному періоді та stwierджено, що зайшли великі зміни, і тому потрібне відповідне доповнює вишколення чи перевишколення членства. В Постановах II ВЗ ОУН читаємо: "Вишкільно-виховні напрямні: 2. "...ОУН ставила зусильно в минулому виховання й вишкіл у своїх рядах, що дало у висліді вироблені кадри провідників. 3. В умовах сьогоденної зміненої дійсності, усі організаційні клітини мусять перевести основний вишкіл свого членства, виховуючи повний тип суспільно-політичного активіста. При тому треба звернути увагу, щоб у вишколі вдержати рівновагу між бойово-революційним виробленням і агресивністю та суспільно-політичним і державно-творчим вишколом, кінечним для організації громадсько-політичного життя. 4...кінечним є створення центрального осередку вишколу...проводити в цілій ОУН одноцільний, плановий і систематичний вишкіл усього членства. 5. Змістом вишколу мусить бути в першу чергу світоглядове оформлення й образання, політичне вироблення й знання /спеціально совєтської дійсності/, суспільно-організаційний вишкіл... 6. У підставовому членському вишколі являється кінечним уодноцільнити й усистематизувати вишкільний матеріал у виді точно означених ступнів. 7. Підкреслюючи потребу вишколу, не слід занедбувати справи готовости, якої ніколи не може бути забагато..."

3. Після вибуху німецько-російської війни прийшов Акт відновлення української держави, 30 червня 1941 р., який виявив, що Німеччина є таким самим ворогом України як і Росія. Але війна дала змогу надзвичайно поширити кадри ОУН, що вимагало постійної дії вишкільного апарату. В квітні 1942 р. відбулася II Конференція ОУН, яка прийняла наступні "Вишкільні постанови...39. Передумовою внутрішнього росту сил Організації є добре поставлений вишкіл. 40. В основу виховання й вишколу ставимо політично-революційне й організаційне вироблення. 41. Пов'язуємо вишколи широкої політичної роботи із потребами революційної боротьби на тлі життя й діяння, а не теоретичного балакунства й буквоїдства..."

4. У Постановах III Конференції /лютий 1943/ і III Надзвичайного ВЗ /серпень 1943/ не знаходимо жадних нових рішень щодо вишколу. У Деклярації Проводу ОУН /травень 1945/ після закінчення війни в Європі знаходимо постанову: "Нам треба вирощувати нові революційні кадри, нових людей, що дивилися б з вірою в майбутнє" /IX. Що далі? 2, е/.

5. У Постановах Конференції Проводу ОУН на Українських Землях /червень 1946/ немає окремих рішень про вишкіл, але є ствердження, що він мусить основуватися єдино на тезі: "Для українського народу ідеї українського революційного руху, ідеї революційної боротьби за УССД стали сьогодні єдиними правдами - вірою, освяченою життям і кров'ю найкращих її борців".

6. В резолюціях I Конференції ЗЧ ОУН /вересень 1947/ читаємо: "III. ...Членські кадри ЗЧ мусять мати таку саму моральну поставу, кожнорасну революційну готовість, відданість і жертвенність у праці, активність, ка ність, як члени в Краю. Ті прикмети революціонера-борця мусять бути пост ійно плекані в усіх членів. В парі з ідейно-моральними прикметами ЗЧ ОУН мають постійно підносити політичне вироблення кадрів так, щоб вони дійсно були кадром політичних провідників-активістів. 15. Вдержування і розвитку відповідного стану і прикмет Організації та кадрів здійснюється...через безустанну всесторонню виховно-вишкільну роботу в усіх організаційних кл атиках". - На іншому місці знаходимо: "XII. Постанови про напрямні освітн ьо-політичної і пропагандивної роботи", в яких читаємо: "10. Піднесення політичного розвитку членів Організації і їхньої політичної вироблености поставити одним із головних завдань пропагандивної роботи". -- Слідую ро діл: "XIII. Виховно-вишкільні постанови", що є найобширнішою з постанов усіх ВЗ і Конференцій; вони включають 15 точок з рядом підточок. Це свід чить про визріваюче усвідомлення, що українська визвольна боротьба трива тиме довго, вимагатиме високоідейних і висококваліфікованих кадрів. Важ ливіші точки такі: "2. Вирощування і збереження в належній формі якісного стану членства є головним гарантом незниження силових спроможностей ОУН : запорукою її незламности тепер і в майбутньому. 3. Тому повсякчасна праця над членством у напрямі ідейно-політичного, революційного виховання і пл нового, систематичного, послідовного політ-вишколу - була, є і залишиться одним з перших і основним завданням внутрішньої роботи ОУН. 4. Завдання політ-вишколу є вирощувати повновартісних, морально високоякісних, політ чно самостійно-думаючих і самостійно - діючих людей, придатних до вико нювання всіх завдань ОУН на всякому місці і за всяких умовин. 6. Прави льно використав ОУН ту хвиливу передишку від прямої боротьби з ворогом, якою являється для частини її членства побут за кордоном, коли віддасть належну увагу політ-вишколові. 7. Беручи до уваги, що умовини побуту за кордоном є сприятливіші для переведення основної, систематичної політ- вишкільної роботи, як у Краю, Конференція ЗЧ ОУН уважає, що політ-вишкі льній роботі, яку ведуть тепер ЗЧ ОУН, треба дати більш одноцілі планові рамці та впровадити в цілу роботу систематичність, послідовність і конт рольність. 10. Змістом політ-вишколу має бути праця над обґрунтуванням світогляду, над поширенням політичного знання і над політичним виробленнм над вишколюванням і підготовкою до самостійної політичної діяльності і до змілоного виконування суспільно-політичних обов'язків кожним членом те пер, в час революційного зриву і в час державного будівництва. 11. Політ вишкіл мусить іти завжди під кутом практичної підготовки, ... а не лише те оретичного збільшування політ-знання чи теоретизування без практичного примінення набутих вишколом знань. 12. Треба звернути увагу на дві сто рінки політ-вишколу: а/ ..дозброєння членства потрібним для політичної роботи знанням...і б/ на виховання, тобто моральний стан членства, на не похитність його віри й переконань, на внутрішню революційну якість і вар тості характеру кожного члена. Виховання займає головне місце..., бо мо ральна якість це передумова, від якої залежить вислід усієї роботи... 13. Конференція ЗЧ ОУН вважає потрібним: а/ визначити найзагальніші, але конкретно означені рямці загально-ідейних вартостей, без обов'язковости яких створюється стан довільности, що внеможливає однапрямність прин ципових визначень та ієрархії завдань... г/ прийняти за обов'язуючу пот ребу засвоїти й капіталізувати досвід і надбання попередніх етапів бороть би українського націоналізму, органічним продовженням якого є сучасна йо го стадія розвитку... г/ підкреслювати завжди і всюди ті наші одвічні іс тини, яких ми ніколи не зрікалися і які не підлягають ніяким змінам".

7. Друга і Третя Конференції ЗЧ ОУН не присвячували особливої уваги питанню вишколу. В резолюціях 4-ої Конференції ЗЧ ОУН /травень 1953/ в

33-тій точці читаємо: "Усі члени й клітини ОУН на закордонних теренах є обов'язані постійно пізнавати, засвоювати й доповнювати підставові знання, які дають Організації основне ідейно-політичне озброєння". Слідуючи вичислення різних ділянок, які мають становити предмет вишколу та студійної праці в ОУН.

8. П'ята Конференція ЗЧ ОУН /1955/ винесла таку резолюцію: "У. 11... У-та Конференція ЗЧ ОУН вимагає від організаційних клітин приділити максимум уваги справі виховання і вишколу провідних кадрів поруч з посиленням виховання і вишколу всього членства під кутом актуальних завдань. Вишкіл повинен бути спрямований на вирощення форматорів, організаторів народу в національно-визвольній революції. Такі кадри, в першу чергу і головні, провідних людей, характерних, витривалих і умілих, можна виховувати тільки в практичній діяльності, в практиці суспільно-політичної конструктивно-творчої роботи, поєднаної з системою вишколу.

9. 6-та Конференція ЗЧ ОУН /жовтень-листопад 1963/ в розділі "Кадрові справи" визначила як одну з головних ділянок: "постійне підвищення ідейно-політичного й інтелектуального рівня та всебічного вироблення кадрів Організації"... На іншому місці сказано: "Щоб ЗЧ ОУН могли успішно виконувати свої завдання на відтинку крайової боротьби, треба присвятити максимум уваги вирощуванню і підготовці кадрів... Категоризація кадрів і запровадження відповідної системи вишколу в групах різних ступенів забезпечить постійний ідейно-політичний та інтелектуальний ріст кадрів".

10. IV-ий Великий Збір ОУН /весна 1968/ відмітив: "Для членства ОУН систематичне підвищення інтелектуального й ідейно-політичного рівня, фахова підготовка до спеціальних завдань у процесі боротьби та державного будівництва - завжди актуальні... ОУН вирощує у своїх рядах людей з високими прикметами характеру і моралі, з глибоким інтелектом та розумінням завдань супроти нації, людей відважних і жертвних, з яким розумінням цілей і методів боротьби за визволення України". /"Завдання ОУН на сучасному етапі, III. Організація сили"/.

11. Постанова У-го ВЗ ОУН буде подана до відома окремо.

Для опрацювання гутірок і рефератів на тему проблеми вишколу в ОУН на основі історії ОУН, пропонуємо користуватися матеріалами, публікованими в серії "Бібліотека українського підпільника" /БУП/, "Нарисом історії ОУН", матеріалами у "Визвольному Шляху" тощо. В обговоренні проблеми вишколу доцільно застосовуватися над такими питаннями:

- 1/ Наскільки вишкіл в ОУН себе виправдав, а в чому не виправдав?
- 2/ В чому є різниця між вишколом у Краю і вишколом у вільних умовах західного світу?
- 3/ Котрі теми у вишколі є під сучасну пору найактуальніші, а котрі менше актуальні?
- 4/ Які методи й форми вишколу найдоцільніші, а які виявилися нереальними?

С. Антей
референт Вишколу

Б. Борисенко,
керівник Сектора
Молодих Кадрів.

ВИШКОЛИ І ДІЯ

Загальні ствердження

Ідео-політичний вишкіл юнацтва і молодих кадрів /студентів, молодих професіоналістів і ін./ мусить іти в парі з конкретною акцією, при помочі якої засвоюване знання можна б бодай частково застосовувати на ділі. При чому, і рівночасно, конкретна акція повинна бути тим головним середником вишколу. Вишкіл юнацтва і молод. кадрів Організації не повинен бути ще одним "курсом українознавства" чи суміських або пластовими "сходинами". Ті зайняття повинні мати відмінний характер. Організація мусить органічно від-усуспільнюватися, щоб оминати небезпеки дійового і ділового паралічу в майбутньому. Цей процес повинен проходити на всіх шаблях Орг-ії, спеціально щодо нових кадрів.

/Вислів "від-усуспільнення", очевидно, не означає, що члени Орг-ії не повинні брати участі і провадити політично-громадським життям громади. Йдеться тут виключно про те, що Орг-ія і її членство повинні задержувати чи відзискувати свій таємний, незалежний характер і не підпадати процесові "легалізації", зумовленому до великої міри еміграційними обставинами/

Всі сектори і референтури Орг-ії можуть і повинні використовувати юнацтво і молоді кадри для конкретної праці, виконання певних доручень тощо, згідно із зацікавленнями чи здібностями даного юнака /-чки/ і молодого члена. Таким способом прийде до органічного і систематичного поповнення рядів Орг-ії. Творити юнацькі звена згідно з ділянками зацікавлення юнацтва і молоді, які були б в якийсь спосіб ділово пов'язані з відповідною референтурою свого зацікавлення.

Практика показала, що є мильно уважати, що одна чи друга референтура сама "виroduceує" наскрізь "готових" членів Орг-ії. Фактично ціла Орг-ія /при помочі своєї діяльності і структури, себто праці референтур/, є відповідальна за остаточне ідео-політичне і ділове оформлення свого членства при помочі постійної чинності механізму притягування і активізації людей в роботі, з відповідальностями пропорційно до калібру даної особи. Остаточне вироблення, завершування і поліпшування /а на останнє немає границь/ прийде при праці, обов'язках, відчутті відповідальності і /так!/ робленні помилок тут і там. Бездоганність у завершенню юнацтва чи молодих кадрів мусить бути тільки в поглядах на принципові справи, на яких є побудована Орг-ія і УВФ, - але рівночасно мусить бути досить місця для многосгранного але здисциплінованого вияву ініціативи в діяльності у практичному аспекті - у формах і методах праці.

Референтури відповідальні за вишколи /юнацтво, студенти, молоді професіоналісти/ та люди, які стоять близько тих молодих людей, повинні рекомендувати тих нових членів з точки зору ділової ефективності, себто - з якої праці вони надаються і яка їхня виконність. Це є потрібне для того, щоб уникати випадків, де люди попадають на завдання, на які вони з різних причин не надаються.

Повне членство в Орг-ії теж повинно бути зумовлене успішним заплануванням, участю і переведенням якоїсь акції, чи виконанням якогось обов'язку /організаційного, політичного, чи громадського характеру/. Кожний член юнацтва, чи "член" молодих кадрів, мусить перейти якийсь тест-пробу, згідно зі своїми зацікавленнями і здібностями.

До плану вишкোলів і дії молодих кадрів

Тому що живемо в добі ідео-політичних конфліктів, які ділять світ на "бльоки", перекроюють народи, спільноти, а часто й ділять родини, - є konieczністю встановити на систематичній базі ідео-політичний вишкіл для молодих кадрів, які в щоденному житті /в школах, університетах, на роботі, а то й в українській громаді/ зустрічаються безпосередньо з противними або ворожими елементами чи ідеями. Цей вишкіл, щоби бути ефективним, мусить бути ідео-політично-дійовим /як це ми вже зазначили вище/, себто брати під увагу в першу міру сучасну ситуацію і потреби. Ситуація в Україні і оборона України і українських політв'язнів повинні бути тим вишкільним каталізатором.

Такий вишкіл міг би відбуватися за посередництвом: а/ "дійових семінарів", б/ публікацій, в/ безпосередніх акцій, г/ таборів.

Ад а/: "Дійові семінари", при допомозі яких учасники ознайомлювались би з творами Нескорених та з ситуацією в Україні в першу чергу; з ідеологією націоналізму як рушійною силою модерної і сучасної історії людства; з історією українських визвольних рухів, починаючи від сучасних процесів в Україні, йдучи через добу УВО-ОУН-УПА і т.д., по можності аж до доби Хмельницького. Себто - розглядати історію України з точки зору не "стандартної історії", але радше як історії української революційно-визвольної боротьби. Відносно ідеологічного вишколу в питаннях націоналізму, кінцевим є починати від Є. Сверстюка, В. Мороза й других, і поступово посуватись назад аж до Шевченка. Починати з актуального, бо це найшвидше сприймається.

Певна кількість часу повинна бути присвячена питанням української зовнішньої політики у відношенні до світової ситуації і внутрішньої ситуації в країнах нашого поселення по відношенні уряду до нашої справи, далі йшла б інформація про діяльність комуністичних чи комунізуючих груп у тих країнах тощо.

Мінімальні кваліфікації для учасників таких "дійових семінарів" повинні бути: учасники, які бодай кінчають чи вже закінчили середню освіту; виявили зацікавлення українською політичною проблематикою; є готові дати певний вклад праці. До учасників треба підходити із селективної точки зору, щоб оминати витрату часу на марно на людей, які до таких питань не мають відношення або нахилу. Йдеться тут про якість учасників, а не кількість.

Праця під час "семінару" повинна бути унапрямована чи керована особою /віково, очевидно, зближеною до решти учасників/, якої знання в тих ділянках є бодай дещо глибше ніж решти учасників.

"Семінари" повинні відбуватися у свободній атмосфері при допомозі дискусій, узгодження ініціативи членів "семінару", а не "викладів", з тим, очевидно, що учасники приходять на зайняття ознайомившись передтим з матеріалом призначеним до обговорення.

Докладна програма семінарів є тепер у стадії опрацювання і буде поступово застосовувана. Залучуємо матеріал для обговорення на першому такому "дійовому семінарі". Треба стриміти, щоб кожне таке зайняття мало теоретичний і практичний аспекти.

Ад б/ Видання. Як конкретне застосування знань набутих при допомозі таких "дійових семінарів", матеріяли зібрані з кожного із тих "семінарів", повинні бути опрацьовані і видавані для користування вишкільними чинниками. Цією справою повинна би зайнятися ця група, яка бере участь у такому семінарі.

Другим застосуванням знань є видавання англо- чи іншо-мовної газетки /цією ж групою/ для дарового поширювання по університетах. Тираж газетки повинен бути масовий. Газетка розрахована на англomовні країни нашого поселення, тому було б добре, якби вона могла появлятися раз у місяць впродовж

академічного року /яких 8 чисел/. Про еспано- і німецько-мовні версії цієї газетки повинні би подбати відповідні терени. Така газетка в еспанській мові є konieczністю. В редакції /як кореспонденти, співпрацівники тощо/ повинні би бути молоді люди з різних теренів, хоча осідок і грошей, з технічних причин, мусіли б бути в одному місці.

В такій газетці переважали б матеріали українського самвидаву і про ситуацію в Україні, інформації про оборонні акції українських політв'язнів, короткі редакційні статті до якоїсь поточної важливої справи, демаскування ворожих дій і впливів на терені особливо університетів чи даної країни, тощо; можливо рецензії на корисні нам книжки. Назва такої газетки ще не усталена. Якість газетки мусить бути висока, бо йдеться про університетську публіку, і тому треба буде взяти відповідний підхід і до її вигляду.

Ад в/ Безпосередні акції. Це є третя форма застосовування знань. Тут йдеться про безпосередні форми практичного вишколу, які випливатимуть з цієї "дійових семінарів" - в основному різні форми акції оборони українських політв'язнів /про яких буде мова на даних семінарах/; організування оборонної діяльності по школах, університетах, на роботі, тощо; брати участь у праці Комітетів Оборони і впливати своєю активністю і знанням на хід праць Комітетів; різні форми протиакцій проти ворожих груп на даному терені і т.д.

Ад г/ Табори. Є konieczним бодай раз у рік відбувати організаційні вишкільні табори для молодих кадрів. Програма повинна би включати різні аспекти практичного і ідео-політичного характеру. Табори могли б бути міжтеренові, з метою заощадження людських і матеріальних ресурсів з одного боку, а з другого - це дало б можливість корисної виміни між молодими кадрами різних теренів. Учасники таких таборів повинні бути добирані індивідуально на дуже строгій селективній базі, бо з тих учасників повинні вилонюватися провідні елементи для Організації. Рівнож тут повинні бути застосовувані насправду строгі засади конспірації, не тільки щодо самого такого табору а "інституції" чи засобу вишколу, але між самими учасниками також. Це саме відносилось б і до дисципліни.

Заключення: ці всі чотири аспекти ідеологічно-дійового вишколу повинні бути інтегровані, тобто - творити одну цілість.

До проблеми лівизни

Насамперед треба ствердити, що більшість "ліваків" серед української молоді і студентства, як також і серед молоді на Заході, фліртують з марксизмом і троцькізмом, або з якимсь неокресленим "лівим лібералізмом". Назагал, їхнє наставлення є анти-советське, хоча /і тут якраз корінь лиха/, вважають, що поневолювачем є "советська многонаціональна бюрократія", а не Росія як політичне тіло. Себто - намагаються "аналізувати" СССР з точки зору "клясовості" а-ля Маркс. Для них - "советська бюрократія зрадила революцію" і т.д. Страшна плутанина, ігноранція, яку підсилюють кілька агітаторів, а решта повторює їхні сльоґани, бо самі нічого не знають і не читають.

З метою поборовання цього явища треба проводити подвійного типу роботу - також у площині вивчення проблеми і в практичній дії.

а/ Потрібно вивчати проблему "лівизни", бо щоб з нею ефективно боротися, треба мати рівнож певний запас знання. Мало тільки ствердити, що Ленін, Троцький і ко. були злочинцями відносно українського і інших поневолених народів, - треба також, щоб наші молоді кадри знали настільки фактів про них, щоб вони самі не могли підпасти під ворожі впливи і могли б піти в наступ. Себто, треба вивчати також ворога в теорії і в практиці, щоб ефективно протиставитися йому і ним збаламученим людям. Для такого "теоретичного" вишколу матеріалу є подостатком і його треба вик

ристати, напр.: масовий збірник матеріалів про Леніна і Троцького п. н. "Де Троцькі Пейперс", повний збірник ділової кореспонденції між Леніном і Троцьким в роках 1917-1921, себто за всі роки революції, боротьби проти України. Ці матеріали знаменито розкривають правдиве обличчя цих двох імперіялістів, і т.д. Це теж повинно бути включене у програми вишкіль.

б/ Крім потрібного вишколу в тій матерії, мусить багатократно посилитися діяльність нашого юнацтва і молодих кадрів взагалі в організованому українському студентському житті, особливо в СУСК, СУСТА. Без того буде неможливо неутралізувати лівизну, яка тут і там проявляється /нпр. газета СУСК "Студент"/. Юнацтво і молоді кадри повинні не тільки виявляти діяльність у середовищі ОУВФ, але мусять іти теж на громадську і політичну роботу поза рамками ОУВФ.

Для юнацтва і молодих кадрів, які є по університетах /спеціально!/, організаційне доручення-наказ, що вони мусять активізуватися в українському студентському русі, вибиватися на пости, входити в редакції студентських видань, брати у свої руки студентські клуби, пробиватися своєю діяльністю до управ крайових організацій, тощо. Рівнож повинні організувати серії докладів, які правильно насвітлювали б рух опору і ситуацію в Україні і в ССР.

Дурман марксизму-троцькізму кидається тут і там серед студентства, бо нас є абсолютно замало там, де нас треба на тім відтинку, а студентський загаль не має альтернативи, на яку міг би орієнтуватися. Так сталося із СУСК-ом, хоча загаль студентства є добрий і більш менш пасивний. Доти, доки там були наші люди або наші прихильники, то скандалів не було. Але на жаль, на місце "старих" студентів не прийшла достатньо чисельна молода студентська зміна, що й використало кількох агітаторів, вскакуючи у витворену порожнечу.

Тому що справа фактично є простою, на це є один лік, щоб неутралізувати цю свідому чи по-часті й не-свідому диверсію на терені українського організованого студентства і молоді взагалі, а саме, зактивізувати на тому відтинку відповідно підшкolenих юнаків /-чок/, наших студентів.

СИТУАЦІЯ В УКРАЇНІ І РОЛЯ УКРАЇНСЬКОЇ ОРГАНІЗОВАНОЇ МОЛОДІ В ДІЯСПОРІ

/Матеріал на семінар/

Ситуація в Україні

1. Модерну історію української нації можна теж розглядати як довгий ланцюг визвольних воєн, революцій та рухів спротиву.
2. Сучасний рух опору в Україні виріс на підґрунті і традиціях своїх попередників, що сягає до Шевченка, а то й далше, в глиб української історії.
3. Хоча всі ці визвольні рухи різнилися в засобах праці, тактиці тощо, їхнім спільним знаменником були і є основні цілі: спротив русифікації і нищенню української культури, відновлення української державности, припинення надуживань окупаційною владою, національні і людські права, тощо.
4. Визвольний націоналізм як рушійна сила сучасних історичних процесів у світі.

Форми сучасного руху опору в Україні:

- 1/ Організовані групи,
- 2/ "Самвидав",
- 3/ Демонстративні виступи,
- 4/ "Леґадьний" спротив,
- 5/ Радикальні акції.

Членство руху опору:

- 1/ Члени різних професій,
- 2/ 70 % з вищою освітою,
- 3/ Селяни і робітники,
- 4/ Вік членів руху опору /20 - 45 років.,
- 5/ Члени КПСС, інше.

Програмові питання руху опору:

- 1/ Відділення України від СРСР,
- 2/ Відновлення Української держави,
- 3/ Ідеологічні питання: націоналізм, традиціоналізм, соціалізм, і т.д.

З а к л ю ч е н н я .

Роля української зорганізованої молоді у діяспорі

1. Українська національно-свідома діяспора як невід'ємна частина руху опору в Україні. Приклади з українського визвольного руху /-ів/ у минулому /і сучасному/ та з боротьби інших народів.
2. Принцип "акція - реакція" в механізмі руху опору, окупаційної влади, і нашої ролі в діяспорі відносно руху опору в Україні.
3. Роля інформації, "мідія" і масових публічних акцій. Не-українська і українська публіка. Наш активізм і активізація інших.
4. Плянуння, переведення і послідовність у нашій діяльності відносно руху опору.

Форми діяльності і акцій:

- 1/ ознайомлення з рухом опору /матеріяли, автори, в'язні тощо/;
- 2/ виготовлення і поширювання матеріалів /у школі, в праці/;
- 3/ включування у діяльність товаришів і знайомих з українського і не-українського середовищ;
- 4/ демонстрації, маніфестації, віча;
- 5/ "Листи до редакції" в англо-, франко- і іншо-мовній пресі;
- 6/ включення тематики руху опору у свою програму навчання в школі чи на університеті;
- 7/ акція оборони Юрія Шухевича;
- 8/ акція оборони Валентина Мороза і інших українських політв'язнів.

"...На великому священому шляху визвольної боротьби поневоленого народу бувають дні тріумфу і занепаду, і не нам узалежнювати наші дії від майбутньої розв'язки. Ми як діюче народне покоління сповняємо свій почесний обов'язок, незалежно від того, чи нам дадуть за це терновий чи лавровий вінок. Ми віримо в силу і воскресіння України і знаємо, що своїми діями наближаємо день національного і соціального визволення. Коли б ми і впали, то на нашій крові і ділах зродяться чергові борці, що почате діло попроведать далі, так як і ми продовжувмо труд і працю наших батьків. А в тім, ми знаємо і віримо, що день нашої перемоги вже не далекий".

/Із Деклярації Проводу ОУН,
в травні 1945 р

✓ СУЧАСНИЙ РУХ ОПОРУ В УКРАЇНІ
НА ТЛІ УКРАЇНСЬКИХ ВИЗВОЛЬНИХ ПРОЦЕСІВ

Від самого упадку середньовічної української держави, історію України можна /і потрібно/ теж наświetлити з перспективи визвольного процесу проти окупанта, проти політичного, соціально-економічного, культурного та релігійного поневолення чужинцями та їхніми коляборантами, не виключаючи й тих з українського роду.

Історичні процеси і послідовна визвольна діяльність української нації зуміли виелімінувати за останніх 500 років кілька важливих суперників України, а саме: Туреччину і Татарчину в минулому, Австро-Угорщину, Німеччину і Польщу у XX-му столітті. Залишилась найбільша загроза - Росія.

Рівнож треба ствердити, що за весь час своєї модерної історії, Україна не проводила агресорської політики чи воєн супроти сусідніх народів, навіть у періоди своєї державности чи мілітарної спроможности /козацька Україна, УНР/.

Жодний історичний період чи подія не є ізольованим явищем, а радше етапом /більшим чи меншим/ в історичному процесі: сучасне базується на минулому, а майбутнє на сучасному. Розглядаючи історію української нації за останніх 500 років, як один довгий і ще незакінчений визвольний процес, відразу можна заважити, що цей процес відбувається циклями, в яких знаходимо три головні етапи:

- 1/ Рух Опору /який в певних циклях може виказувати т.зв. фазу:
а/ "дисидентську", а відтак б/ перед-революційну/;
- 2/ Революційний етап,
- 3/ Визвольна війна.

1. а/ Рух опору /"дисидентська фаза"/: в цій фазі характеристичним є усвідомлювання стану, в якому знаходиться країна, і реакція на несправедливість та надужиття окупаційною владою /себто т. зв. "розмороження"/. Діяльність у цій фазі зводиться переважно до т. зв. "легальних рамців" /відклик до "конституції", "законів" тощо/.
- б/ Рух опору /перед-революційна фаза/: характеризується тотальним розчаруванням "легальною діяльністю" і відкиненням окупаційної системи і дійсности. Рівночасно приходить шукання власної АЛЬТЕРНАТИВИ до окупаційного режиму і дійсности, скристалізування цієї АЛЬТЕРНАТИВИ. Як АЛЬТЕРНАТИВА, так і спосіб діяння стають вповні ЛЕГАЛЬНИМИ з точки зору українських інтересів, тоді як окупаційна система і її діяння стають НЕЛЕГАЛЬНИМИ і через те призначені на знищення найбільш ефективним способом, себто революцією і визвольною війною, вповні відкидаючи "еволюцію до кращого" окупаційної системи.

2. Революційний етап: завершення перед-революційної фази етапу руху опору встановленням згаданої АЛЬТЕРНАТИВИ та її остаточного закріплення у всіх ділянках життя країни.

3. Етап визвольної боротьби: мобілізація всіх національних сил і ресурсів для відкритої війни проти окупанта в обороні революційного акту встановлення АЛЬТЕРНАТИВИ - себто української держави.

Дальше подаємо загальний поділ української історії на визвольні циклі за останніх 500 років:

I/ 15-18 століття: Козацька Україна.

1. Рух опору: фермент серед закріпаченого населення і серед певних кругів української провідної верстви проти натиску Польщі на всі ділянки життя в Україні. Поява козаків і формування Запорізької Січі як АЛЬТЕРНАТИВИ. Ключева роля кобзарів як носіїв ідеї опору.
2. Революція: селянські і козацькі повстання, завершені Б. Хмельницьким із встановленням АЛЬТЕРНАТИВИ, себто Української Козацької Держави.
3. Визвольна війна: переможна всенародня війна проти Польщі і її союзників за закріплення кордонів і української влади. Продовження воєн проти Польщі, Московщини і Турко-Татарщини в обороні Української Козацької Держави, аж до кінця 18-го століття.

II/ 19-20 століття: Українська Народня Республіка.
Гетьманська Держава.

1. Рух опору: на тлі недавнього історичного минулого і подій в Європі: Шевченко, Кирило-Методіївське Братство, студентські громади, "Руська трійця", "Весна народів". Радикалізація українських провідних кіл /Революційна Українська Partія/ і українських мас; революційна діяльність при участі студентів
2. Революція: масові повстання селянства. Воєнні роки /1914-1918/ - поява українських військових формацій та завершення революції з відновленням української держави /1917-1921 рр./
3. Визвольна війна /1918-1921 рр./ - закінчена невдачею.

III/ 1921 - 1956 рр.

1. Рух опору: цей цикл розпочався вже заавансованою перед-революційною фазою /1921-1939 рр./. Діяльність УВО-ОУН, кооперативний рух, економічний бойкот Польщі на З.У.З.; СВУ-СУМ, повстанські дії і селянські повстання на С.У.З.
2. Революція: 1939 р.: проголошення самостійної Карпатської України;
1941 р.: Відновлення Української Держави;
1944 р.: УГВР - підпільний уряд України.
3. Визвольна війна: Карпатська Січ у війні проти мадярів в обороні Карпатської України /1939 р./. Війна ОУН-УПА проти Німеччини, а відтак проти СРСР, комуністичної Польщі і Чехо-Словаччини /1942-1953 рр./.

IV/ 1956 - рр.: Сучасний цикл.

1. Рух опору: фази "дисидентства" і перед-революційности.

Із поданих циклів можна зауважити, що українські визвольні процеси проходять чимраз більш прискореними темпами і з чимраз більшою напругою. Але, незважаючи на історичний період і тогочасні методи визвольної діяльності, - всі циклі виявляють ті самі основні прикмети. З тим, очевидно, що в найновіших часах стадія "руху опору" /себто "дозрівання" самої революції/ була дуже короткою, в чому "дисидентська" стадія майже

взагалі не існувала. Це, очевидно, з огляду на скристалізовану історичним досвідом національну свідомість і прискорений розвиток світових подій у 20 сторіччі.

Треба відмітити, що кожний визвольний цикл мав свій початок у природній реакції проти надужиття чужинцями, і еволюціонував до успішної /або не-успішної/ революційної спроби встановити незалежне національне державне життя для української нації, цебто українську АЛЬТЕРНАТИВУ.

Зерна української АЛЬТЕРНАТИВИ українці завжди знаходили заглибленням в собі /"Шукай все в собі!" - Сковорода/ і своє минуле, поверненням до джерел української пра-історії, історії, духовності, системи вартостей та способу життя. Тому так багато спільного можна завважити між Бояном Княжої України, який написав "Слово с полку Ігореві", кобзарями Козацької України, Шевченком, і сьогодні, наприклад, Морозом. Тут ми є свідками перевтілення іднї українськості у чотирьох головних етапах історії української нації.

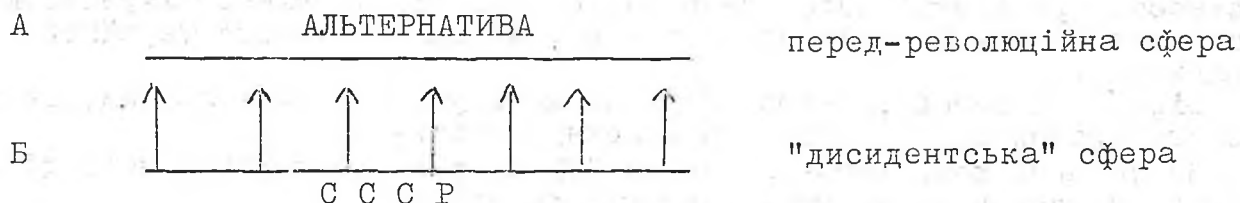
Поруч з такими людьми приходять ті, які обмислюють, раціоналізують і вкладають в певні рамці, політично-ідеологічні системи і програми, ці підставові принципи українськості і української АЛЬТЕРНАТИВИ, для практичного їх здійснювання великими людьми акції: Святослав, Володимир Великий, Хмельницький, Мазепа, Петлюра, Бандера, Шухевич, - і цей - ще невідомий - українець, який поведе націю у майбутньому зриві.

На підставі сказаного, стає очевидним, що сучасний рух в Україні /сучасний визвольний цикл/ не є ізольованим явищем, а є органічно зв'язаний з попередніми визвольними циклами, на ґрунті яких сучасний цикл запліднився і росте. Характеристичним прикладом є Юрій Шухевич, один із передових учасників сучасного руху опору, якого держать у тюрмі вже від 14-ого року життя за те, що він відмовився зректися ідей визвольного циклу ОУН-УПА і свого батька, керівника визвольної війни доби УПА. Цей приклад /а таких багато/ найкраще ілюструє історичну тяглість українських визвольних процесів.

Також треба ствердити, що розглядаючи історію України, чи радше історію українських визвольних процесів, як серію визвольних циклів, можна виявити механіку процесів, що дозволить встановити і навіть предсказати неминучість певних визвольних стадій та етапів.

Зупинімся тепер на сучасному визвольному циклі, застосовуючи і в цьому випадку нашу схему. Виявляється, що "дисидентська" стадія в етапі руху опору вже відійшла на другий або на третій план, а натомість входить в силу перед-революційна стадія. Можна сказати, що обидві стадії співіснували аж до кінця 1960-тих років, з тим, що посилення терору окупаційною владою спричинило змінювання "дисидентства" в користь перед-революційних чинників і відповідної атмосфери. Двома великими каталізаторами, які остаточно поставили Україну на порозі перед-революційної стадії, були дві хвилі масових арештів українських патріотів /1965-55 і 1971-73 рр./, які теж переродили тих репресованих з "дисидентів" на "нескорених". Всі можливі ілюзії щодо окупаційної влади у після-сталінському періоді розвіялися, і знову на перший план була поставлена АЛЬТЕРНАТИВА до окупанта і його системи. Цю радикальну зміну можна запримітити в поставі в'язнів /Мороз, Лук'яненко/, у Самвидаві /7-8 ч. "У.Вісника"/ і у формах діяльності /вивішення синьо-жовтих прапорів, підпільно-революційна діяльність деяких груп чи осіб тощо/. Графічно, можна ці процеси представити як поступенне зростання перед-революційної стадії етапу руху опору коштом стадії "дисидентської". В сфері перед-революційній вже діють виключно закони української АЛЬТЕРНАТИВИ до окупаційної влади і системи /відкинення СССР як ро-

сійської імперії; створення УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ/, тоді коли у сфері "дисидентській" патріотична діяльність відбувалася ще в рамках "можливостей" окупаційної системи /відклик до "конституції", "законности" тощо/.

Між обидвома сферами діяльності є, очевидно, низка переходових рівнів від Б до А - себто від нижчого рівня руху опору до вищого і остаточного, від усвідомлювання до фази перед-революційної. Якщо до кожного рівня і до кожної сфери в даний час приділимо імена людей і назви організацій і груп, пов'язаних з рухом опору, як теж і позиції, які вони обстоють, то закримітимо, що ВСІ вони в один чи інший спосіб, з більшим темпом чи повільніше, але незмінно прямують вгору до вищої сфери - до української АЛЬТЕРНАТИВИ. Отже підходячи аналітично до проблематики українських визвольних процесів, а в тому й до сучасного визвольного циклу, можна закримітити, що згадані процеси відбуваються з закономірністю і неминучістю, що вказує на існування досконалого - історичного механізму, який ритмічно функціонує, немов згідно з якимсь універсальним законом фізики. І якщо взяти духовий і фізичний потенціал української нації в історичній перспективі /себто здібність українців до поновного відродження в найтяжчих обставинах: "Шукай все в собі"/, то мабуть існує й такий фізичний закон. Це також заслуговує на увагу дослідників.

На тлі цієї аналізи можна ствердити, що тепер українська нація увійшла в перед-революційну фазу, і - якщо історія повторюється, - то перед нами шлях дальшої революціонізації українських провідних кіл і українських мас, що провадить прямо до четвертого з черги ВЕЛИКОГО РЕВОЛЮЦІЙНОГО ЗРИВУ у пригожий момент.

Доповнююча література:

Birch, J. : "The Ukrainian Nationalist Movement in the USSR since 1956".

Дж. Бирч: "Український націоналістичний рух в СССР від 1956 року".

"Всі ви, що залишилися на чужині, пам'ятайте, що весь український народ веде зтяжну боротьбу за єдину священну ідею - УКРАЇНСЬКУ ДЕРЖАВУ!....

"Всі ваші сили, ваше знання, ваш труд віддати на службу Краєві і його боротьбі - це для вас наказ! Наказ, який передає вам український народ, що бореться, кривавиться і пермагає!

"Воююча Україна вимагає, щоб українська еміграція була палким носієм ідей, за здійснення яких бореться український народ".

Тарас Чупринка
Головний Командир УПА

СПРАВИ ФІНАНСОВО-ГОСПОДАРСЬКОГО СЕКТОРА

/Постанови, коментарі, доручення/

П'ятий В.Збір ОУН, що відбувся при кінці 1974 року, схвалив такі фінансово-господарські ствердження й постанови:

"Вся дія ОУН завжди спиралася і в основі буде й далі спиратися на жертвності організаційного членства, симпатиків та членів Українського Визвольного Фронту і на фінансовій допомозі патріотичного українського громадянства.

Фінансові засоби, добровільно зложені українськими людьми, дають ОУН змогу проводити українську незалежну політику.

За останні роки виринула перед ОУН потреба розгорнути нові ділянки роботи і ставити нові форми визвольної боротьби.

Щоб ОУН могла виконувати свої великі завдання, українська патріотична громада по всіх місцях свого поселення повинна їй допомагати нині й у майбутньому в ще більшій мірі, ніж це вона робила дотепер. Мавши це на увазі, У Великий Збір постановляє:

1. Джерелом наших фінансових засобів завжди була й буде українська патріотична громада.

2. Основою незалежної української політики ОУН є творені українською громадою фонди, що ними користується ОУН, розгортаючи боротьбу за волю і незалежність українського народу.

3. У плані творення незалежної фінансової бази ОУН, кожний член і кожний кандидат у члени ОУН вкладає своєчасно свою вкладку в висоті, визначуваній Проводом ОУН. Члени Юнацтва вкладають свої вкладки у висоті, визначуваній Проводом Юнацтва ОУН.

4. Крім членської вкладки, всі члени, кандидати в члени ОУН та симпатички платять податок у висоті 1 % від своєї заробітної платні нетто. Кадри ОУН повинні подбати, щоб і наші прихильники платили податок на потреби ОУН у відповідній висоті.

5. Організації Українського Визвольного Фронту та їхні відділи й осередки повинні вкладавати на потреби Організації щонайменше 2 % від свого прибутку. Кооперативи, клуби, спілки й приватні підприємства та професіоналісти повинні вкладавати щонайменше 3 % від своїх прибутків. Члени, кандидати в члени й симпатички ОУН та члени Українського Визвольного Фронту повинні підтримувати всі підприємства і всіх тих підприємців та професіоналістів, що жертвують на потреби Організації.

6. Кожного року, як це було дотепер, ОУН переводить на всіх теренах українського поселення збірку на Визвольний Фонд ОУН.

7. Члени, кандидати в члени й симпатички ОУН платять залежно від своїх спроможностей добровільно певні суми на Фонд Оборони України /ФОУ/ і звертаються при різних нагодах до української громади за пожертвами на ФОУ, щоб цей фонд був вислідом жертвності всієї української спільноти і став доказом її турботи за долю українського народу.

8. Усі члени й кандидати в члени ОУН передплачують офіційні видання ОУН- "Шлях Перемоги" та "Визвольний Шлях", книжки й брошури, видавані ОУН. Крім того, вони приєднують передплатників і читачів для організаційних видань.

9. Обов'язком членів, кандидатів у члени та симпатиків ОУН є жертвувати самим і збирати при різних нагодах пожертви на пресовий фонд наших видань - "Шлях Перемоги" та "Визвольний Шлях" і на фонд АБН. Вони роблять це, зокрема, під час переведення збірок на згадані цілі, які відбуваються щодва роки.

10. Члени, кандидати в члени та симпатички ОУН мусять пам'ятати про

потреби ОУН і відповідно діяти, щоб фінансово допомагати Організації.

11. Три великі терени, на яких перебуває більшість української еміграції, і терен Австралії - повинні створити при ТП Господарські Ради, що ли б дорадчим і допоміжним тілом для фінансово-господарської політики ТП-ів згаданих теренів.

12. Висоту вкладки, оподаткування і розподіл надходжень із вкладок, оподаткування та Визвольного Фонду визначить Провід ОУН і повідомить про своє рішення ТП-и.

13. Щорічний бюджет Організації схвалює Провід ОУН".

Всі ті ствердження й постанови мають зобов'язуючий характер. Їх треба сповняти точно, совісно й всеціло, щоб наша Організація справно діяла та належно виконувала свої важливі завдання. З метою кращої реалізації, подаємо докладніші пояснення й уточнення деяких точок тих постанов.

1/ Членська вкладка є наявним доказом приналежності до Організації, тому її платять всі члени та кандидати у члени, як також члени Юнацтва, без огляду на своє становище чи виконувані функції в організаційній системі. Жоден член не може бути звільнений з обов'язку плачення членської вкладки. Висоту членської вкладки в поодиноких країнах поселення пропонує ТП, а затверджує Провід ОУН.

Доручаємо - на всіх теренах перевірити дотеперішню ставку членської вкладки та підвищити її відповідно до девальвації валюти та показника зросту цін і продукції даної країни. ТП та їхні організаційні клітини докладають старань, щоб у них не було залежностей із виплатами членських вкладок. На деяких теренах є великі занедбання під тим оглядом. Цього толерувати не можна. У випадку несплачення, після індивідуальної перевірки, застосувати відповідні організаційні санкції. Спосіб плачення членських вкладок вирішує ТП, в залежності від місцевих обставин і умовин. Найкраще платити їх з-го місячно, квартално чи піврічно або річно. Відповідні організаційні клітини провадять точну евіденцію влат членських вкладок кожного зокрема. Наші зв'язання в пов'язанні з членськими вкладками подамо окремо всім ТП у супровідному до цієї інструкції листі.

2/ Оподаткування у висоті 1 % від заробітної платні нетто платять не тільки члени та кандидати в члени, але також зорганізовані симпатиків й прихильників ОУН. Коли членська вкладка є однакова для всіх членів на даному терені, тоді оподаткування є різне, в залежності від заробітної платні. Переважно кожний член сам добровільно накладає на себе оподаткування, відповідно до своєї спроможности. Але в практиці сума оподаткування рідко коли дорівнює призначеній нормі. З уваги на те, дотеперішні впливи із оподаткування є далеко незадовільні. Тільки незначна частина членів платить повні належну суму оподаткування. Майже ніде нема звичаю, щоб наші симпатиків й прихильники платили систематично свій податок на потреби ОУН. Ця справа прямо занедбана.

Деякі ТП зліквідували оподаткування, а наклали зате підвищену й однукову вкладку для всіх членів, без уваги на різниці у їх заробітках. Засада, така процедура є незгідна з постановою ВЗбору. Подібні зміни чи експерименти можна робити тільки в порозумінні і за згодою Головного Проводу, з тою умовою, що вони дадуть кращі фінансові результати. Таку засаду не можна застосовувати у відношенні до симпатиків чи прихильників ОУН, які звичайно повинні самі себе відповідно оподатковувати. Деякі члени, як хворі, емерити, безробітні, чи обтяжені чисельною родиною, можуть бути частинно або повністю звільнені від плачення податку, згідно з рішенням місцевих організаційних чинників.

ТП зобов'язані припильнувати, щоб члени вирівняли своє оподаткування вплачуючи його у висоті не менше як 1 % від чистого заробітку. Подбати, щ

робили це також усі наші симпатичні й прихильники.

3/ З прикрістю відмічуємо, що ані Організації Українського Визвольного Фронту чи їхні відділи й осередки, ані кооперативи, клуби, спілки, приватні підприємства чи професіоналісти не платять на потреби Організації призначеного відсотку у висоті 2 чи 3 % від своїх прибутків. Найвище дехто з них раз у році, звичайно при нагоді збірки на ВФ, дає дещо більшу одноразову пожертву. Це не вистачає.

Тому зобов'язуємо ТП розгорнути на місцях відповідну роз'яснювальну акцію і змагати до того, щоб такі в плати були постійні і пропорційні до прибутків жертводавця. Очевидно, тих підприємців і професіоналістів, що жертвують на потреби Організації, треба належно підтримувати.

4/ Збірка на Визвольний Фонд - це головне джерело прибутків на цілі ОУН. Збірку треба переводити згідно з правильником чи інструкціями місцевого ТП, використовуючи при цьому кожноразне звернення Проводу ОУН до громадянства. Технічне переведення збірки має бути подрібно розпрацьоване на відповідних організаційних відправах. Збіркою треба охоплювати всіх без виїмку українців. Її треба перевести та з неї розчислитися у визначеному реченці.

Обов'язком кожного ТП є якнайкраще підготувати збірку на ВФ і якнайуспішніше її перевести. Є деякі терени, як це буде відмічено в окремому супровідному письмі, які при більшій наполегливості можуть легко подвоїти, або навіть потроїти дотеперішні висліди збірки на ВФ.

5/ Пригадуємо, що обов'язком ТП є - раз на два роки зорганізувати збірку на пресовий фонд наших видань, зокрема офіціозу "Шлях Перемоги", та на потреби АБН. Треба доложити старань, щоб ця збірка була успішною. Кожний з нас добре розуміє роль і значення "Шляху Перемоги" та належно доцінює незвичайно важливу діяльність АБН на міжнародньому полі. АБН, створений з почину ОУН, очолюваний головою Проводу ОУН, побудований на нашій визвольній концепції, веде свою власну політику в оперті виключно на сили й засоби нашої спільноти та поневолених Москвою народів. Реченці й способи переведення тих збірок визначають ТП, після одобрення Головним Проводом. Розрахунки переводити нормальним організаційним порядком.

6/ Крім пляново-організованих грошових збірок, всі наші члени, кандидати в члени й симпатичні повинні все виявляти ініціативу та приймати активну участь у принагідних збірках і акціях, пов'язаних з розбудовою фінансів Організації. При тому треба руководитися такою засадою: першенство потреб революційно-визвольної боротьби ОУН ставимо понад усе інше. У відношенні до різних установ, організацій та інституцій, що є поза системою УВФ, ані Організація як цілість, ані окремі її члени не можуть брати на себе жодних фінансових зобов'язань у формі збірок, допомог тощо. Всі збірки в нашій системі, до яких ангажуються наші кадри, мають бути наперед узгоджені й апробовані Проводом: збірка в тереновому засягу - ТП, збірка в різних країнах - Головним Проводом. В усіх інших випадках члени ОУН не мають права брати самочинно на себе будьякі фінансові зобов'язання, проводити загальні збірки й використовувати організаційну сітку для підтримки установ, які не належать до нашої системи. Члени і симпатичні ОУН мають насамперед повністю виконати свої фінансові зобов'язання супроти Організації, а жертвувати на інші потреби можуть у залежності від своєї дальшої особистої спроможності. Таке є рішення Головного Проводу і його всі мають респектувати.

7/ Всі ТП зобов'язані перевести перевірку, чи їхні члени й кандидати в члени є передплатниками наших офіційних видань - тижневика "Шлях Перемоги" і місячника "Визвольний Шлях", книжок і брошур, видаваних ОУН. Така

є постанова У ВЗбору, тому її треба придержуватися. Очевидно, наші чл повинні також передплачувати газети, брошури, книжки, видавані ОУВФ, розповсюджувати наші чужомовні журнали й видання. ТП мають наглядати, наші видання були якнайбільше поширені серед українського і чужинецьк світу, та впливати на представників і кольпортерів наших видань, щоб в скоро й точно розраховувались із всім заборгувань перед видавництвами

8/ Закликаємо Теренові Проводи докладати якнайбільше зусиль і ст рань, щоб створити для Організації тривалу фінансову базу. З тою мето кожний терен використовує всі прибуткові можливості, організуючи різн торговельно-продукційні підприємства, якщо є вигляди на їхню рентабел ність. Такі підприємства мають забезпечити даним теренам повну самови тарчальність і бути джерелом доходів для Організації.

9/ Всі організаційні клітини, які мають до діла з грішми, мусять провадити відповідне ділсводство. Воно є образом того, чи і як наш ак вив'язується зі своїх фінансових зобов'язань. Діловодство треба вести чисто, зміло й фахово. Всі вписи до книг, так приходові як і розходов мають бути відповідно удокументовані. Документи можна знищити щойно пі контролі і на доручення зверхних організаційних чи контрольних чинник.

10/ Наша Організація веде всю свою фінансово-господарську діяльніс в рамках прелімінаря бюджету, який виготовляється з початком кожного р ку. Він базується виключно на власних засобах з членських вкладок і о даткування та на жертвенності організаційних кадрів і українського гр мадянства у формі різних збірок. Тягар фінансових навантажень розложен рівномірно до спроможностей поодинских теренів. Всі терени одержать б джетові навантаження на 1976 рік, включно із визначенням висоти членс кої вкладки й оподаткування, приділом збірок і ключем обрахунку з Голс ною Касою.

Доручаємо й зобов'язуємо всі ТП виконати свої бюджетові наванта- ження у сто відсотках.

11/ В цілій нашій системі важливою проблемою є звітування. Воно ма бути часте, регулярне й точне. Всі клітини звітують організаційним по- ком з-низу до гори. Фінансово-господарські референти ТП устійнюють сис му звітування, виготовляючи для того відповідні підзвітні листки. В пі звітних листках мають бути унагледнені влати членських вкладок і опо- даткування, збірки на різні фонди, розрахунок з продажу видань, виказ пожертв, передплат і т.п.

Зі своєї сторони, фін.-господарські референти ТП зобов'язані щона менше два рази до року виготовляти і пересилати керівникові Фін.-Госпо дарського Сектора Проводу загальний фінансовий звіт зі свого терену. Такі піврічні і річні звіти мають наспіти найпізніше до півтора місяця після їх замкнення. Звіти треба присилати у двох примірниках на адресу Секретаріату Проводу.

Повищі постанови й доручення мають бути обговорені на відправах організаційних клітин і їх треба докладно виконувати.

Від 1 січня 1976 р. встановляється висоту членської вкладки на \$ 2.00 місячно плюс 1% оподаткування від суми місячного заробітку нетт

Це розпорядження обов'язує великі терени, а в менших буде переведе не Тер. Проводами відповідно до місцевих спроможностей.

Є. Сидоренко
керівник Фін.-Госп.Сектора

ЗА РОЗБУДОВУ ФОНДУ ОБОРОНИ УКРАЇНИ

Довгі роки, напружуючи свої духові і фізичні сили та застосовуючи різні способи, засоби і форми, український народ веде важку і затягну боротьбу з Москвою.

В авангарді цієї боротьби з ворогом, в першій лінії фронту, стоїть ОУН, віддаючи Україні все: всю свою силу, кров і життя. Це - на рідних землях.

Українська еміграція - органічна частина українського народу - стоїть у другій лінії фронту боротьби з тим самим ворогом і за ту саму ціль: за свободу і державну суверенність України. В авангарді цього другого фронту в цілому вільному світі - стоїмо ми.

Від нас тепер тут не вимагається жертви крові і життя. Але наші друзі, що стоять віч-на-віч у боротьбі з ворогом, вимагають від нас допомоги нашою працею, нашими ділами, нашою активністю і діяльністю серед цілої української громади і серед оточуючого нас світу, нашою жертвенністю і нашими матеріальними засобами.

Українська визвольна боротьба вимагає не лише ідейності, стійкості і активності, але також великих матеріальних засобів. Ці матеріальні засоби мусять дати самі українці, бо лише фінанси, що походять від українців, можуть забезпечити незалежність, національну чистоту і успішність української визвольної політики і боротьби.

Дотеперішні матеріальні засоби на роботу нашої Організації не вистарчають на те, щоб ми давали таку допомогу українській визвольній боротьбі, яку ми маємо і мусимо давати. Нам треба зібрати відповідну до великих потреб і вимог суму та віддати її на побудову тривалої фінансової бази цілої Організації для роботи Організації на всіх відтинках, у всіх її виявах і в кожному напрямі. На цю ціль є призначений **Ф О Н Д О Б О Р О Н И У К Р А Ї Н И /Ф О У/**.

Як відомо, акцію за створення Фонду Оборони України, якого метою є побудова тривалої фінансової бази ОУН для її роботи на всіх відтинках, у всіх її виявах і в кожному напрямі, започатковано на Другому З'їзді Світового Українського Визвольного Фронту 30-31 жовтня 1973 року. На сьогодні справа ця відома вже не тільки кожному нашому членові чи симпатикові, але взагалі всій українській спільноті. В усіх країнах нашого поселення ця справа вже поставлена в більшому чи меншому засягу. По двох роках збіркової акції ми досягнули вже суму кругло \$ 514.000, в тому - заокруглено, в перерахуванні на канадські долари:

у Великій Британії	\$ 160.000
в Канаді	154.000
в З С А	152.000
в Австралії	32.500
в Німеччині	10.300
в Аргентині	3.500
у Франції	1.300
у Бразилії	400
Разом	\$ 514.000.

Це - наше досягнення, але це праця відносно невеликого гурта наших людей - членів Організації і СУВФ. Треба сказати, що дотеперішня збіркова акція на ФОУ відбувалася без особливого натиску на весь апарат нашої Організації і ОУВФ. Головним способом її розголосування були - відозви, заклики, статті та публіковані в кількох органах ОУВФ /"Шлях Перемоги", "Гомін України", "Визвольний Шлях", "Українське Народне

Слово", "Українське Слово" в Б. Айрес/ с п и с к и жертводавців і декларантів; до кінця 1975 року проголошено таких списків 57.

На окрему увагу заслуговує питання кількості жертводавців чи декларантів. Ця кількість, як досі, надсподівання мала: кругло 3.800 осіб і 280 клітин ОУВФ. Вже самі ці дві цифри показують, як мало зусилля зроблено досі збоку нас усіх для належного поставлення і розгорнення цієї великої справи. Бо ж кожному відомо, що сили і спроможності У. В. Фронту у вільному світі є багато-багато більші під кожним оглядом і також фінансовим.

Настала пора серйозно і планоно скріпити і поширити акцію розбудови Ф О У . Не один мільйон доларів, але два, три і п'ять мільйонів ми можемо зібрати на ту велику справу, якою є допомога й оборона України і її визволення. Остаточний вислід акції Ф О У буде яскравим і вірним показником вартості нашої як Організації, вартості кожної клітини і кожного члена чи прихильника ОУН і ОУВФ.

Тому доручаємо всім ТП оживити й посилити дальшу збіркову акцію на Ф О У . Вона мусить охопити всіх членів, симпатиків, прихильників ОУН, загаль українських патріотів, а також всі українські організації й установи, братські забезпечені союзи, кредитівки, клуби, господарсько-фінансові підприємства, всіх українських купців, підприємців і професіоналістів.

Центральним осередком, де провадиться евіденцію збірок, є місце осідку Президії Світового Українського Визвольного Фронту. До нього треба надсилати всі звіти і списки до оприлюднення в пресі.

Зібрані гроші зберігаються у трьох Теренових Проводах. Теренові Проводи, де зберігаються зібрані гроші Ф О У , подбають про правне оформлення Фонду, відповідно до місцевих урядових умов і приписів. Вони припилюють також виготовлення правильника Фонду. Вони теж є відповідальними за безпеку інвестицій Ф О У . Форми інвестицій можуть бути різні, в залежності від доцільності й поплатності. Зasadничо, гроші будуть інвестовані в різних ділянках, з особливою увагою на їх забезпечення і рентабельність. Частина грошей мусить бути інвестована на коротку мету, щоб легше було їх витягнути, коли знайде для того пекуча потреба. Інвестувати гроші Ф О У можна тільки за попередньою згодою та виразним одобренням Головного Проводу. Провід ОУН застерігає собі виключне право диспозиції відсотками від капіталу Ф О У . "Фонд Волі" в ЗСА є інтегральною частиною загального Ф О У .

Як досі - чимало наших членів склали свої датки на Ф О У в сумі по \$ 1.000 чи 500, а найбільше по \$ 100. Деякі зобов'язалися поновлювати свій даток кожного року. Однак є дуже багато таких, які жертвували на ту ціль всього 10 чи 20 доларів. Всім тим жертводавцям треба промовити до переконання, щоб помітно збільшили свою жертвність /до мінімум \$ 100/ і в той спосіб стали повноцінними будівничими великого ФОНДУ ОБОРОНИ УКРАЇНИ.

Як відомо з Обіжників СУВФ, Фондом Оборони України завідує окрема Дирекція в кожній країні, а всі підсумки збіркової акції і далі її унапрямування ведеться в канцелярії СУВФ. В плані є м.ін. виготовлення окремих ГРАМОТ тим, хто жертвував на Ф О У від \$ 100 вгору.

Пригадуємо, що отримані з інвестицій Ф О У гроші будуть тільки необхідним додатковим джерелом фінансування скріпленої і поширеної діяльності для оборони і визволення України. Всі дотеперішні джерела /членські вкладки, оподаткування, пожертви, збірки на ВФ, АБН і т.д./ осталися і надалі в силі, і їх треба тільки ще більше унапрямити.

Ф О У призначений на фінансування таких міроприємств, що спрямовані і є необхідні для визвольної боротьби в Україні.

УКРАЇНА ГОРДА ЗА СВОГО ВЕЛИКОГО СИНА

У Році ген. Романа Шухевича-Чупринки, в Україні була поширена листівка такого змісту:

"ПРОЧИТАЙ, ПЕРЕПИШИ ТА ПОДАЙ ДРУЗЬЯМ СВОЇМ.

5-го БЕРЕЗНЯ 1950 РОКУ У ВІЛОГОРЦІ БІЛЯ ЛЬВОВА ЗАГИНУВ ГЕРОЙСЬКОЮ СМЕРТЮ В БОЮ З МОСКОВСЬКИМ ОКУПАНТОМ сл.п. ГЕН. РОМАН ШУХЕВИЧ-ЧУПРИНКА, ГОЛОВНИЙ КОМАНДИР УКРАЇНСЬКОЇ ПОВСТАНСЬКОЇ АРМІЇ, - СИМВОЛ ВИЗВОЛЬНИХ ЗМАГАНЬ. З НЕЗЛАМНОЮ ВІРОЮ В БОГА І УКРАЇНУ. ВІН БОРОВСЯ Й УПАВ НА ПОЛІ СЛАВИ. УКРАЇНСЬКИЙ НАРОД ГОРДИЙ ЗА СВОГО ВЕЛИКОГО СИНА.

ХАЙ ЖИВЕ УКРАЇНСЬКА САМОСТІЙНА СОВОРНА ДЕРЖАВА, ДЛЯ ЯКОЇ ВІН ЖИВ І ПОКЛАВ СВОЄ ЖИТТЯ!

- СМЕРТЬ МОСКОВСЬКІЙ ТЮРМІ НАРОДІВ І ЛЮДЕЙ!

Березень 1975 р."

З М І С Т

- БЕЗСМЕРТНИЙ КОМАНДИР	1
- ЗАВДАННЯ КАДРІВ ОУН	3
- З матеріалів У ВЗ ОУН: УКРАЇНСЬКА РЕВОЛЮЦІЙНО-ВИЗВОЛЬНА СТРАТЕГІЯ	8
В. М. Беркут: СПРАВИ З СЕКТОРА ВНУТРІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ	9
- З Постанов У ВЗ ОУН у церковних справах	14
Б. Підмогильний: ПРО УКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ЦЕНТР	15
- З матеріалів У ВЗ ОУН: ІДЕЙНО-СВІТОГЛЯДОВІ ПОЗИЦІЇ МОЛОДОЇ УКРАЇНИ	22
- ПРИНЦИПИ УКРАЇНСЬКОЇ ЗОВНІШНЬОЇ І ВНУТРІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ	23
С. Антей: ВИШКІЛ В ОУН	28
ВИШКІЛЬНИЙ ЛИСТОК ч. 1. <i>КО 35.</i>	30
Б. Борисенко: ВИШКОЛИ І ДІЯ	33
СИТУАЦІЯ В УКРАЇНІ І РОЛЯ УКРАЇНСЬКОЇ ОРГАНІЗОВАНОЇ МОЛОДІ В ДІЯСПОРІ	36
Семінар ч. 1. СУЧАСНИЙ РУХ ОПОРУ В УКРАЇНІ НА ТЛІ УКРАЇНСЬКИХ ВИЗВОЛЬНИХ ПРОЦЕСІВ	38
Б. Сидоренко: СПРАВИ ФІНАНСОВО-ГОСПОДАРСЬКОГО СЕКТОРА	42
- ЗА РОЗБУДОВУ ФОНДУ ОБОРОНИ УКРАЇНИ	46